

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَى آلِهِ بِقَدْرِ حُسْنِ جَمَالِهِ

رپدی رنگی او بہءے

محمد اقبال شاکر

ټول حقوقه محفوظ دی

سرپاڼه: مُراد آرتیست مینگوره سوات

کمپوزنگ: محمد ریاض ساغر بېت خېله

د چاپ کال: اول څل، 2013ء

بیعه:

خورونکی: مرستیال لیکوال "مل" ملاکندہ

کتاب: رپدی رنگی او به

شاعر: محمد اقبال شاکر

0333 9262052

0932 - 413390

0932 - 414390

iqbalshakir123@yahoo.com

درګونه:

- اکرام جیولز ستاره مارکیٹ بېت خېله

- اکرام جیولز مېن بازار اسېن کوز دير

- طاهر بُك سنتھر اپنده پی سی او شپرخانه پلی

- یونیورس ټی بُك ایجنسی خپر بازار پېښور

- د انور خان لالاد کان پېښتو خانگه پېښور پوهنتون

او

- دفتر مرستیال لیکوال "مل" ملاکندہ بېت خېله

تړون

زما د شپږو وارو خوښدو
په نوم
چې ماته هروخت د عاګاني کوي.-

زما د خلورو وارو رونو
محمد اکرام
شاه بادشاہ مرحوم
علی ھدر او اصغرخان
په نوم
چې زه ئې په روری فخر کوؤم.-

زما د دوستانو
اباسین یوسفزی، بخت روان عمر خپل
اکرام اللہ خان، حاجی ناصر حیات
باچا سعید سعید، ناصر امین او اسلم سالک
په نوم
چې زما د هرې بنسې بدې ملګری دی.-

محمد اقبال شاگر

بناغلخ اقبال شاکر-

يو نظریاتی او رومانی شاعر

بناغلخ اقبال شاکر د خپلې خاورې د جغرافیائی وقوع، ددې سره د تړليو سیاسی، قومی او تاریخي واقعاتو او د مختلفو سماجی او معاشی حالاتو په نتیجه کښې راپېښ شویو مسلمو ترجیحاتو په حقله پوخ علمی شعور، تنقیدی ذوق او منفرد فطری روحان لري. دغه ټول توکی ده د خپلې فنی زیرکی په زور په خپله شاعری کښې په داسې طریقه خائے کړی دی چې دده شاعری ته ئې مخصوص قومی او رومانی رنګ بخبله ده. دده په شاعری کښې هغه ټولی اشارې موجودې دی چې د یوزيرک شاعر نه ئې خپله خاوره، اولس او مخصوص حالات غوبنتني کوي. دغه غوبنتني ده صرف د نظریې تر حدنه نه دی په گوته کړي بلکې ده خپلې نظریې ته د عملی رنګ ورکولو په لار کښې فعال کردار هم ادا کوي.

دده په شعر کښې د حالاتو په ژرنده کښې د دل شویو هغه بې شماره بې وسو او بې اسرې انسانا نو زخمونه لیده شی چې په ظاهره خو د سرو ګلابونو په شان غورېدلی او خندېدلی بنکاری خو په داخل کښې د څیګر په وینو لمبېدلی دی. که ئه هم د زړه په وینو لمبېدلی دا ګلابونه ده د وطن د پېغلو په وربلونو کښې خائے کړی دی خودده د فن د اجتماعی پېغام په رنځ کښې زیرک نقاد دده د فن هغه اړخونو ته متوجه کوي د کومو تر

مخه چې د د نظریاتی شاعر انو په ډله کښې شاملپږي.

د بناګلی شاکر په شاعری کښې د وطن د غرونو دنگې
څوکې کله د قومی کردار د لوروالي او کله د وطن د بناسته
پېغلو د دنگو غارو علامتونه ګرځی. د وطن زړه رابسکونکی
آبشارونه او سیندونه کله د لازوال حُسن او کله د محروم اولس د
اوښکو ننداري پېش کوي. د وطن په ډاګونو او راغونو کښې
ټوکپدلي سره ګلونه کله د زخمونو او کله د سرو لوپتو رنگونه
اخلي. د وطن د بُلبلانو او ازاونه کله د دردپدلي اولس د زړه فرياد
او کله سندره ايزې نغمې پېش کوي.

دده د فن په ورسو کښې د ګل نازکې پانې کله د نازبينې
محبوبې د شونډو تشبیه ګرځی او کله د بُلبلانو په سوي نغمو
ترمې ترمې لارې شي. دې ټولو خبرو ته چې ګورو نوکه یو اړخ ته
بناګلی شاکر ټولي قومی غوبنتني ټرسه کړي دی نو بل خوائې د
رومانۍ شاعری ټولي تقاضې پوره کړي دی او څکه زه دا وايم
چې د د څوان کول هغه نمائنده نظریاتی او رومانۍ شاعر د
چې مونږ ورباندي په حقه فخر کو شو.

پروفېسر ڈاکټر یار محمد مغموم خټک

اپډورډز کالج پېښور

کل ډاګ اسماعيل خپل چرات

۲۰۱۳ مارچ ۲۲

د پُښتو سره

په شلمه پېړی کښې د پُښتو غزل په ګرده پُښتونخوا کښې ډېر خور وور وکرلې شو. شاید چې په دې کښې د ابلاغي وسیلو لوئه لاس وی خو د پُښتونخوا زمکه عموماً او د ملاکنډ سیمه خصوصاً د شاعری د پاره زرخېزه ثابته شوه.

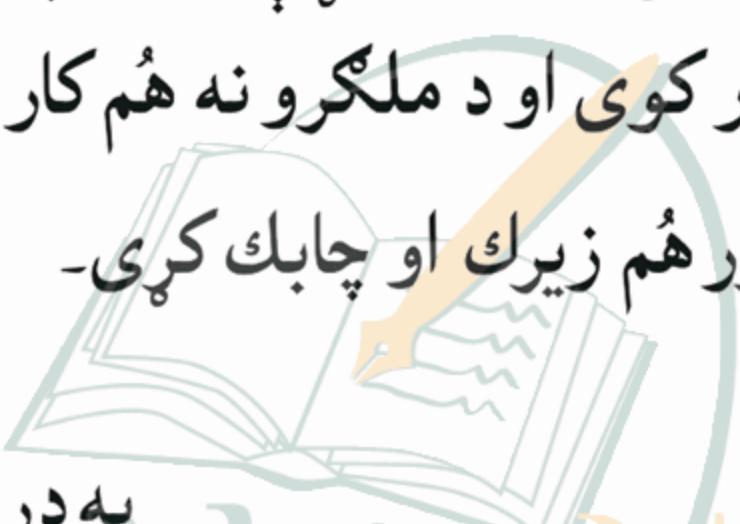
بناغلې اقبال شاکر هم د دغې غورزنګنې سیمې پېداوار ده. د ده د شاعری ژبه (لغات، روزمره، محاوره وغېره)، تخیل او فنی جوربنت په اکثر و ځایونو کښې د یو بل سره جخت غاره غږي دی. څکه ئې شاکر په خوند خوند وائی او اورېدونکی ئې په مینه مینه اوري، ستائي او یادوی.

د حُجري جمات، جو ګو مرکو، مکتبونو، ګودرونو او بنونو تر مېنځه لوئه شو شاکر د خپل ثقافت، روایاتو، قدرونو او دودونو دستورونو حلالی تبلیغی ده او د خپل سپېڅلی تاریخ د بېرغ ساتندویه ده. د حُسن تصوری ملکوتی، نوری یاناری نه ده بلکې خاکی او سفلی ده. د مینې نظریه ئې د قربانی او عبادت د جذبو نه برجقه ده. حقیقت پسندی او فطرت خوبنۍ ئې فکری او روحانی خاصه ده. د ده په شاعری کښې د علامتونو، استعارو، کنایو، تشبيهاتو، سهل ممتنع، تجاهل عارفانه او نورو د اسي فنی خوبیانو بهارونه په نظر رائحي.

که د جدید غزل نه خوند اخستل غواړئ نو د شاکر د شوخ قلم نه وتي نغمې خامخا اولولئ. د ملاکنډ د ګلدو نندارو

ورمو، جلال او جمال د شاکر شاعري ته بسکلا، ئلا او خانگر تيا
بخبلي ده - ددي سيمې د ادبى غونچك نه دغه يوه غوستى به
تاسو ته يونه هېرپدونكى ياد او يوه نوي تندە تاندە جذبه درکرى -
د قلم د بې شمېرە خوبيانو او خاصييتونو سره پە عملى توگە د ژې
علم و ادب او اولسى خېر بىڭىرى كار ته پە رون تندى چمتو
شاکر پە خپله هۇم كار كوى او د ملگرو نه هۇم كار اخلى -

الله دې ئى نور هۇم زيرك او چابك كرى -

پەدرناوى
اباسىئن يوسفزى
چئىرمىن پۇنتۇ خانگە
اسلامىيە كالج پوھنتۇن پېنىزور

نېتىه: ٢٥ مارچ ٢٠١٣ء

اقبال شاکر

که د شخصیتونو د مطالعې په رنا کښې د اقبال شاکر صېب د شخصیت جاج و اخسته شی نوزه به دا او وايم چې شاکر د ډېر ساده، واضحه او سوچه شخصیت خاوند ده او دغه سوچه واله، سادگی او روښیا د هغه د ذات نه و اخله ترد هغه د قلمه په نظر رائحي.

څینې خلق د دومره ګنجلک شخصیت خاوندان وي چې يو نامتو سائېکات به ئې هم په اسانه ونه لوسته شی - یعنې نه ئې خوک په بنه زړه پوهېږي او نه په بد، ولې اقبال شاکر ارادتا هم خپل اندرولي کېفیات نه شی پټوله.

نه پوهېږم چې دې ته زه دده بنه خوئ او وېم او که بد - د مصلحت نومې تکی نه خود سره نه ده واقف که په خله هر خومره غله پاتې شی ولې د حرکاتو او سکناتو یعنې (Body Language) نه ئې دومره خه راوحې چې سړے وائی چې ددې نه خو به دا بنه وه چې بسکاره ئې د زړه خبره کړے وه - ددې وجې نه اقبال شاکر د دوستانو او خوا خوبو یوه لویه حلقة لري، ولې څینې بد خواهان او حاسدان ئې هم را پیدا کړی دی حالانکې شاکر نېک فطرته ده، چرې هم شرنه غواړۍ، خېر غواړۍ، د ئان د پاره هم او د جهان د پاره هم، خو که مونږ خیال او کړونو دا وئيله شو چې خېر محدود ده او شر لامحدود، یا به دا او وايو چې صحیح محدود دی او غلط لا محدود، د یو سمت، حdff او مقام معلوم ده او د بل نامعلوم، یعنې د نخبې ویشتلو د پاره مقام متعین ده خود خطا کولو د پاره غېر متعین - دغه وجهه ده چې مقام او حdff ته رسائی

ډېر لوئه ریاضت، جدو جهد او جذبه غواړی او اقبال شاکرَ صېب
ددغه صلاحیتونو سره خپل منزل طرف ته په ډېر استقلال سره
ګامونه اخلي او ډېره زر ده چې شاکرَ ته د هغه هغه متعین مقام
مېلاوئ شی کوم چې دده حق ده.

د شعرو ادب په حواله سره که خبره اوکرو نوزه به دا
اووایم چې د مطالعې خپل اهمیت ده، د هغې نه خوک انکار نه
شی کوله ولې مشاهده د شعرو ادب د پاره د ملاد تیر کار کوي. د
نن د شعر غوبښني د پروني شعرنه بدلي دی. نن د شاعر او اديب
نه خوک د غمِ دوران، غمِ جاناں او شبِ هجران قيصې اور بدلن
غواړي بلکې انساني ژوند ته د پېښو ستونخو او د هغې د
هوارولو د پاره د قلم د کردار تقاضه کوي. په دغه اړه که مونږ د
شاکرَ شعرو اخلو نوزما خیال ده چې دده شعر د جدیدي شاعري
تولې تقاضې پوره کوي.

شاکرَ د شعر د علم او فن د باريکو نه خبر ده. د ژبي
تنگسیانه لري او په فن خطابت ورته پوره عبور حاصل ده. د
معاشري، تهذیبونو او روایتونو په لړ کښې د بدلون په حواله ساهو
او مثبت سوچ لري او د قلم په ذريعه خپل رول لوبوی.

زما دعا ده چې الله دې یې سره زما د نورو دوستانو په قلم
کښې نور خېر او برکت واچوی. آمين

بخت روان عمر خپل

مرستیال لیکوال "مل" ملاکند

۲۰۱۳ء مارچ ۲۳

اقبال شاکر د پښتو ژبې یو چاق ، بپدار ، ژوندح گړندح او متحرك تخلیق کار ده . د تپرو شلو ، پنځویشتولو کالو راهسې دغه اواز د پښتو ادب د رنګ او بوئ په کاروان کښې اور پدح شی او اوس ئې د اسلوب په حواله هم یو څانګړه چېشیت اختيار کړد .

د "کودری" نه واخله تر "رپدی رنګي او به" د هغه دغه جانانه سفر او س د دومره پړ اوونو نه راتپر شو ده چې په فکر کښې ئې د ژورتیا او فن کښې ئې د بسکلا اظهار په پوره ډول کېږي .

د شاکر کلام د وخت تکره سندر غارو هم وئيله ده او دېر بنې ئې وئيله ده ، خود هغه د کلام انفرادیت دا ده چې محض سندره ئې د سندري لپاره نه ده ليکلې ، کلام ئې هم د فکر انفرادیت لري هم د خیال الوت او هم غنائیت او موسیقیت . د انسانی جذبو تول رنګونه ئې موښ په کلام کښې محسوسوله شو خود دغه احساساتو د اظهار سره سره د هغه انفرادیت کله کله څان داسي

اوښائي : - دردونه څانله څانله دی درمان خو مو شريک ده
دا زمکه مو وېشلي ده اسمان خو مو شريک ده
راخئ چې رقيبانو نن د یوبل ستري ګې بنکل کړو
که هر خه مو جدادی نو جانان خو مو شريک ده

لنده دا چې دا څوان او څوان فکره تخلیق کار د خپل عمر په دي پړ او هم خپل رنګ لري او هم خوند او راتلونکه دور هم د دغه رنګ پوهه ، متحركه او ژوندو تخلیق کارو ده ، انساء الله

په درناوی

نورالامین یوسفزه
صدر قام قلم صوابی
۲ جنوری، ۲۰۱۳ء

بساغلخ اقبال شاکر د پښتونخوا د نوی گول نمائنده او جدید شاعر ده چې په غزل کښې ئې نو رنګ لیده او نو آهنګ او رېدح شی- د ده شاعری د مینې، محبت، صداقت، حُسن، امن، رورو له، پښتنی سپېڅلو قدر ونو او پښتنو روایاتو امینه ده- د شاکر ده شاعری کښې د خپلې گل ورینې، زرینې، حسینې او شپرینې سیمې تول رنګونه د اسې شوخ برپښی لکه د باران نه پس چې په اسمان د بوډی د تال رنګونه څرګند او څلنډ بنکاری-

د شاکر د شاعری زورور او مینه ناك اواز په ډېر لپه وخت کښې د پښتونخوا د غرورغو، پولو او لمنو څنې ووت او په ګله مو پښتنو د اسې خورشولکه د ناوې په سرسره بنارسي-

د "کودری" نه پس د شاکر په دې دوئیمې شعری مجموعې کښې زما د دې تولو خبر و تصدیق کېدح شی- زه ورته هر کله وايم او هیله لرم چې تول پښتائه به ئې په ستر ګولکه بانه و ګرڅوی او زړونو ذهنو باندې به ئې عمر ځمر له نقش کړي-

ڈاکټر محمد ژبېر حسرت

۲۱ مارچ ۲۰۱۳ء پېښور

د لور ملاکنډ شعری هنر او دا "رېدى رنگي او بهه"

په تېره دغه يوه ادبی لسيزه کښي که دسيمي تودوالی او الغاؤ¹
 تلغاؤ د نورو پښتونسيمو غوندي د ملاکنډ په تاريخ کښي ډېرژور
 بابونه رقم کړل، نو د ملاکنډ ادب زار په تاريخ کښي یه هم ورسه د
 پښتون شعری تحريك ډېر ګړندي او ازاونه د ډېرو ژونديو
 کرد ارونوله خوا په ګن اړخیز مانوی مضمونو کښي له تېري دوري
 له روایته ډېر تېز واورېدل شول۔ د پښتونخوا د غزل معیار،
 مقدار او مزاج په دغه دور کښي د کابل او سوات په ساندو او
 پېښور او د لغمان د بنايئست په رنگونو کښي څان ګه کرو او د
 پښتون جلال او جمال کيسه یه د نړيوالو ادبونو تر ڈرشله هم
 وړاندې ورسوله۔ د پښتونخوا د امن او مینې تصور له یه نو
 رنګ ورکرو او پښتون احساس یه وپښ او د خاورې او ژې په
 خوبو خبر کرو۔

د دواړو خواو سيمو بشکلا ګانو کښي أستاد رحمت شاه
 سائل-صېب د خپل شعری هنر په خوبو لړله د ژوندرروح پوکل ده او
 ډاکټر خالق زيار-غوندي قام پرست پښتون د پښتنه ژوند په دغه
 انګن کښي د "بېرې په ټال څانګل" چې نزدي ورسه
 بناغلي اباسين یوسفزي او أستاد ډاکټر صاحب شاه صابر د خودي
 او خودسرۍ په نشه مست دغه سفر لا تند او روان او ساتلو۔ د دوئ
 دغه دوام دار او پرمختيائي فكري تحريك او شعری هنر پسي د
 ملاکنډ له غرونو د ملګري امين تنها غزل په ژوند کښي د بغافت
 او زمکي حقيقتونو د بيان او پښتنې ژوند د کلى والو محبتونو
 تذكري په ډېر کمال سره په نوي رنګ کښي د تېري دوري د غزل
 د روایتي سرحدونو د ماتېدو سبب کړي او د کلى د تاريخ او

بئائست معيار ئې لانور نريوال كرو چې د مضمون د جديديت سرحدونه ئې له تېرروايتە ڈېرلرى بوتلل.

عثمان على عثمانان كلی وال ژوند تر بشاره تبلیغ كرو او محمد گل منصور پۇستىنە بې وسە مىنە د مسافرى د شپو مشغولا او گرخولە.

ھم دغه لرى كىنىي ملگرى اقبال شاگر نە خود حالاتو زولنى خپو تە پېسىندىلى او نە ئې د وختونو مجبورى او اوېنىكىپى ساندىپى كىرىپى. د امن او مىنىپى روان كار ئې ژوند كرو، پۇستىنە حىا او بئائست ئې جانان كرو، د ملاكىنپا غزل ئې گل او غر كرو، فىكر ئې چوان او ژواڭ ئې سادە كرو، د بىرۇ غرونۇ او چىنۇ شور ئې لکە د ٿورو او بنگرو وشىنگۈو، چان ئې د كلى گودر او د کابل او پېپسۇر مازىگرتە ورسوو.

پە ماتو گودر تە لە رسپدۇ رۆستو ئې چې د ژوند خومره نشىپى رنگونە او مئىنۈونكى او زرە ورونكى نشىپى نشىپى خُمارونە زرە تە كوز كىرى او راخپىل كىرى، د مىنىپى او بىكلا د نشىپى جام تە ئې ترى "رېدى رنگىپى او بەءە" جورپى كىرى.

اسرار اتل

۱۲ مارچ ۲۰۱۳ء پېپسۇر

ماته خپل ئان هُم معتبر بسکاره شى
چې مې ياران کړي د هُنر خبرې

یار اقبال شاکر چې د شعر د فن هُنر مند او فطرتى شاعر د
شعر ئې خوندور، اثرناك او مقصدی د، په خپله ژبه، په خپل
ثقافت او په خپلوروا جونو مئین د-

ما ته معلومه ده چې د مودو راسي د پُښتو ادب د
پرمختګ د پاره زړه ستري منډه وهى خوستړه نه بسکاري- ارادې
ئې څوانې دی او دا د شاکر د هُنر او زيار وجه ده چې نن په ادبی
دُنيا کښې یو څلنده ستوره د-

"رېدى رنگې او به" د شاکر دوئيمه شعری مجموعه ده
چې بنه کلامونه پکښې موجود دی- لوستونکۍ او اورې دونکۍ به
ترې خوند واخلي- "کودرۍ" چې درې ئحله چاپ د، اپواره یافته
د، د شاکر اولنى مجموعه ده- خنګه چې "کودرۍ" عوامو او
خواصو خوبن کړد، زما یقین ده چې "رېدى رنگې او به" به هُم
د هر چا خوبن شی-

زما او د شاکر يارانه ډېره پخوانۍ ده خود قادرې بابا خبره
ـ مينه په عمر زړد لع نه شى
 قادرې زور شو مينه څوانه شوله

زمونې په تنظيمى هلو څلوا کښې د شاکر زيار او کردار د
ستائينې وړ د-

په ډېره مينه

باچا سعيد سعيد

مرستيال ليكوال "مل" ملاکند

20 مارچ 2013

د یارانو یار

شاکر "د یارانو یار" د- د "یارانو یار" د فیاض خان خوپشکی د الیم نوم هم ده خوزمونږ په یارانو کښې د انوم په شاکر صېب ډېر تېیک تاک او فېت راخي، څکه چې د یارانو په ماحفل کښې شاکر نه وی نو ما حول ډېر پیکهء پیکهء وی، بلکې ما او بخت روان عمر خپل صېب خوي ئ ډېر کمع محسوسوو- ولې چې د شاکر د غړولو یو خپل خوند او مزه ده-

شاکر د ادب په حواله ډېر لوئه نوم ده- په لړه موده کښې چې شاکر کوم او بد او لوئه سفر کړ، دا د ډېرو کمو شاعرانو او اديبانو په برخه کېږي- شاکر او سننه یواخي په ملاکنډ او پښتونخوا بلکې د پښتونو په توله نړۍ کښې یوه پېژندګلو لري-

د شاکر سره زما د تعلق تقریباً دارویشت کاله او شو- دا د رویشت کاله د شعر او ادب په حواله دی- حالانکې زمونږه خاندانی تعلق ډېر پخوانه ده- د خُدائی بخنبلی باباجی حاجی محمد خان (د شاکر صېب تره) او زما د پلار حاجی عبد الامین تعلق یو فکری او یو نظریاتی تعلق وو، دواره د ملاکنډ ایجنسی د عوامي خپل تنظیم فعال او تکره غږی وو، خود شاکر سره زما ملګرتیا هله پخه شوه چې کله زه د شعر و ادب مېدان ته راووتم - مونږ په یو تنظیم کښې چې اول "پام" وو او اوس "مرستیال لیکوال" مل" ملاکنډ ده خپلې ادبی او سماجی هلي خلی کوو-

شاکر په شعر پوهه یو لوئه هنر مند ، مېلمه دوست ، خبر لوح او اخلاص مند ملګر ده او د مرستیال لیکوال "مل" یو فعال کارکن ده- د شاکر شعر د مینې محبت علامت ده - مقصدی او د معاشرې عکاس هم ده- د افاقی نظرئې علمبردار ، د امن ، ژوند ،

انسانیت او بنکلا قائل ده. شاکر ته که زه د غزل شاعر اووېم نو بدہ به نه وی. ئىكە چې د شاکر په غزل کېنى چې کوم زور ده، کومه روانی ده، کومه برجستگی ده او کومه سادگی ده هغه د هغه په نورو اصنافو کېنى نه بنکاری، ئىكە چې شاکر په نورو اصنافو کېنى ڈېره کمه طبع از مائی کړي ده.

الله دې او کړي چې د شاکر په قلم کېنى نور هُم زور پیدا شی
چې زمونږد اشمنلي نوري هُم جګي شی.

په ڈېر درناوی
ناصر امین

مرستیال لیکوال "مل" ملاکند

Pukhto.Net

د اقبال شاکر شاعری زماپه نظر کښې

اقبال شاکر د پښتو د نوی شاعری په حواله يو معتبر نوم ده. د څانګړې لب و لهجې، نوی ستائیل او انداز په سبب هغه څان له يوه نوی لاره ويستې ده او په موجوده ادبی دنیا کښې ډېر کشran شاعران د شاکر صېب په دغه څانګړې لار د تلوه خې کوي. د خپل شعری روایت سره د کلك ترون با وجود د نوو مزلونو او پراوونو په لور روان بسکاری. د هغه شعر د موسیقیت، روانی سادگی او شعريت په وجه ډېر خود او د تاثيرنې ډک ده. د صحیح محاوري او روزمرې د استعمال په چل او هنر پوهېږي. په دي وجه ې شعر په خواصو او عوامو کښې يوشان مقبول ده.

د بناغلي اقبال شاکر د شاعری څلې په خپله تولنه کښې بسخي دی. د اولس، خاورې او وطن کشالو ته د هغه Approach د نورو نه جُدا بسکاری. هغه صرف په مسئلو ژړانه ده کړي بلکې راپېښو مسئلو او حالاتو ته ې په ژور نظر کتلې دی. وطن او اولس ته ې د راپېښو کشالو تجزيه کړي ده او د مسئلو د عواملو او وجوهاتو بيانولو سره سره ې د خپل خیال او پوهې په رنا کښې د دغې مسئلو حل هم وړاندې کړد. د هغه په شاعری کښې د هغه نکته نظر او نظریه بنه په ډاګه په نظر راخي.

د اقبال شاکرَ صېب د شاعرى م موضوعات خواره واره
دی. هغه ئان په يو خاص خول يا دائره کېنى نه ده رابند کړے
بله دا چې هغه خپله شاعرى د يوې خاصې طبقې ترجمانى ته نه
ده محدوده کړي بلکې د تولو انسانانو په غم او خوشحالۍ کېنى
شريک ده.

ه چې انسان ده نوزماد زړگی سرد د
غم ننګ ده که سپین ده او که تور ده

انسانانو ته را پېښې مسئلي او عملونه او د دغه مسئلو
او عملونو نه را ولار شو ره عمل د خلقو درويو ادلون بدلون او
نفسياتي لاندح باندح چې په کوم هنر، سليقه او ساده انداز اقبال
شاکرَ صېب د شعر په ژبه بيانوی، دا هم د هغه خاصه ده.

په ډېر درناوی
نواز یوسف فز

پير بابا بونپر
۲۰۱۳ء ۲۵

وائى چې شاعرى الهامى عطا ده. كله چې يو انسان د ذوالجلال د تخليق شوو كائناتو په بىكلاڭانو كېنىپە دوب شى نو لازمه ده چې دا انسان بە ھۇم تخليق كارشى.-

محمد اقبال شاكر ھۇم پە دغە منتخب شوو انسانانو كېنىپە يو انسان ده. بىكلى بىجىتە، بازىعې شخصىيت، د يو بىنە او خانگىرى فىكىر مالىك او پە خېپلە ژېھ او قام د ئان نە زيات مئين ده. زە خو پە شعر دومره نە پوهېرم خود شاكر صېب شاعرى چې ما خومره لوستى ده نو دېرە زياتە خوبە، پستە او د مقصدىت نە دىكە ده، خو بل خوا چې ما پە لېرە مودە كېنىپە د شاكر صېب شخصىيت خومره لوستى ده نو د هەغە شاعرى لاد هەغە د شخصىيت حدونو تە نە ده رسېدلېي. هەغە د چا خبرە چې هر شاعر پە يو شعر پسى گۈئى خولا تر او سە هەغە شعر يو شاعر ھۇم نە ده موندالى. كېدەح شى چې شاكر صېب ھۇم د هەغە شعر پە لېكلىو پسى كېمن وى.-

خواللە دې و كېرى چې شاكر هەغە شعر چرتە ھۇم او نە لېكىي. زە د شاكر صېب يو دوھ شعرونه شاكر صېب تە دالى كۈوم:

ھە چې خوى مې د پتنگ وو پە رىنا مئىنپىدم
نوزە بە ستاپە سترگ كۆ خامخا مئىنپىدم

ھۇم تە بە مې جانان ئې ھۇم پە تابە مئىنپىرم
كە بىا چرتە پېدا شومە او بىا مئىنپىدم

اسلم سالك

مرستىيال لېكوال "مل" ملاكىندە

"رېدى رنگي او به" د شاکر صېب رنه آئينه ده، په رون تندی ئ د اسي زېب کا، لکه چې په فلك نور یا سپورتمى خرگند وي. زما ادنۍ تخیل به د دوران د يو مهان د انشور د شخصيت احاطه خه او كري، خود ازه د خپل أستاذ محترم محمد اقبال شاکر له طرفه پيرزوئينه گنډ چې ماته ئ د خه ليکلو موقع را كره.

اقبال شاکر صېب د پښتنو او پښتو د پاره يو زيرك او خانګړه فکر لري او په پښتو ادب خود اسي مئين ده لکه چې ده قېس وي او ادب ئ لپلا.

په غزل کښې چې خپل سپېڅلی فکرونه او توري او پېلى نو د اسي څلقاکوي چې لکه د شهزادگي په سر چې تاج کا.

شاکر صېب زما د فکر د خانګو د خوکونه هم بالا او بهتر شاعر ده. د ادب د سمندر يو د اسي لامبوزن ده چې هره يوه غوته او و هي نو هيري او ملغاري د پښتو ادب د پاره راوباسي. خومره شاعران ادييان حضرات چې دې تول د قدر وړدی. ادب د مورني ژبي خدمت گنې خو اقبال شاکر صېب په خپل څان باندې دا کار بېخى فرض کړ ده.

د اقبال شاکر صېب شاعري گن شمېر اړخونه او خواره واره رنګونه لري. په هر رنګ او هر اړخ ئ خانله خانله مجموعه ليکله کېدح شي.

زه خو چران ووم چې خبره د کوم څائے نه شروع کرم. څکه چې د شعر او بيا د شاکر صېب د شعر په حقله به زما په شان نالوسته فقير خه اوليکي خوبس زما فخر او زما وياري اقبال شاکر.

فقير لعل ملنګ

صدر ميان عمر بابا ادبی تولنه
څوکنو پېښور

مننه

⦿ د تولونه اول زه د خپل لوئه خُدائے شکر گزاريم چې ماله ئی
دا توان او حوصله را کړه چې زه دا "رېدى رنګي او به" چاپ
کړم-

⦿ زه د خپل کور د لويو ورو شاکريم چې زما په ادبی او
سماجی هلو څلوكښې زماد لاري د بواس شوی نه دی بلکې ما
له ئی حوصله را کړي ده. اګر چې زه دا اعتراف کووم چې ماد
هغوي وخت او نور وسائل په دې لارو کښې صرف کړي دی.-

⦿ زه د ډاکټر یار محمد مغموم، نور الامین یوسفزی
ډاکټر محمد زبیر حسرت، ډاکټر محمد اسرار اتل، نواز یوسفزی
شاهین ښونږی او په تېره تېره د
محترم پیر لعل ملنګ صېب شکريه ادا کووم چې په خپلو
ليکونو ئی زماد کتاب خوند او رنګ سپوا کړو.

⦿ زه د بناغلی محمد رياض ساګر، مُراد آرټیست سوات او ګل
محمد (ګل جي) آرټیست د فن او هنر قدر کووم د کومو
رنګونه او نقشونه چې په دې کتاب کښې بندې بنکاره دی.-

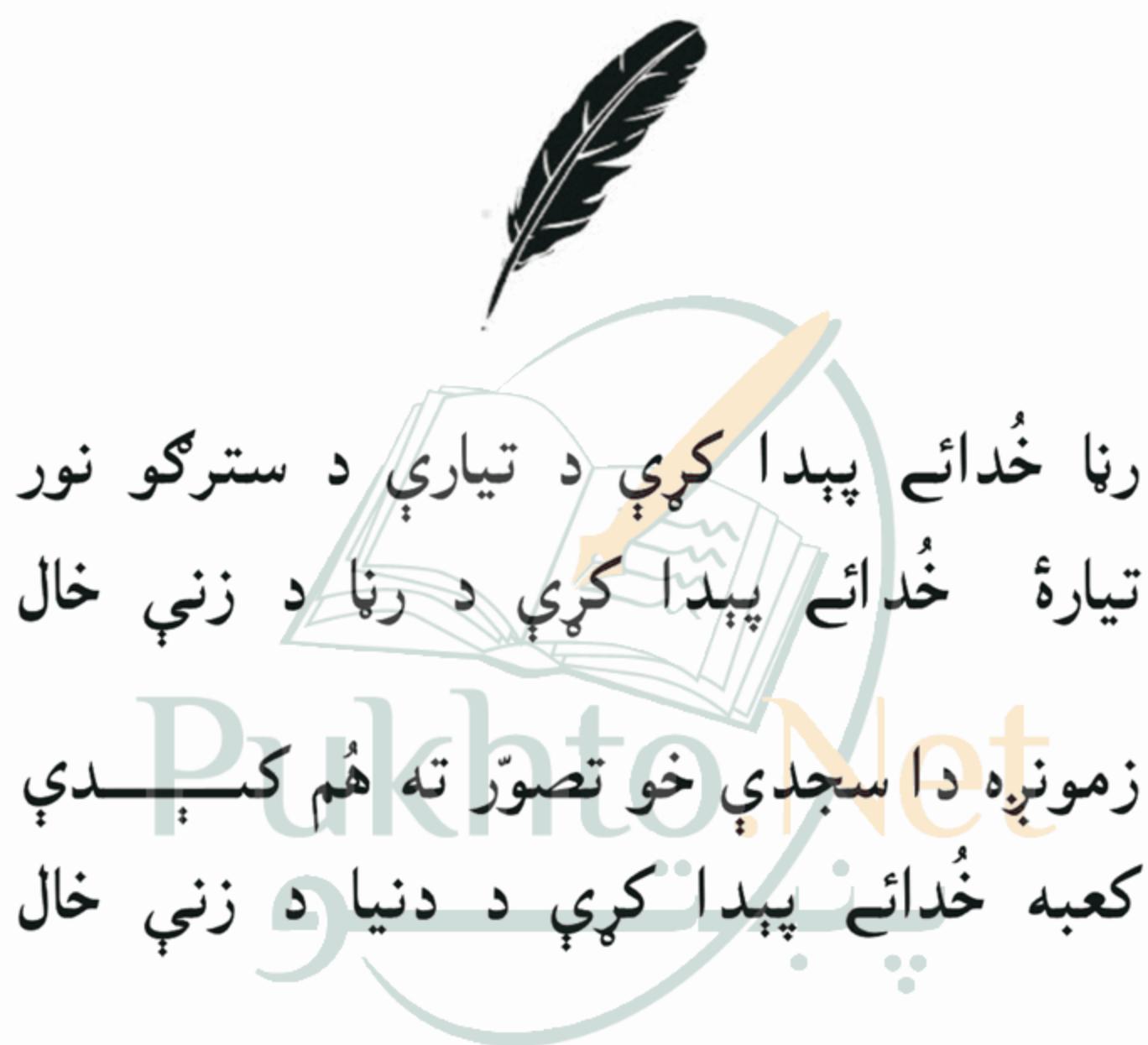
⦿ زه د مل د مشرانو او ملګرو حاجی فضل رحمن، امجد علی شاه خورشید علی خان، ډاکټر صبیح الدین، ډاکټر سعید الرحمن غفران احد اپڈوکپت، عزیز اپڈوکپت، انجئیر محمد اسرا ر شوکت علی خان، امجد علی خان، ظفر خان، خالد خان عثمان یوسفزی او خالد اقبال ہم شکریه ادا کووم د چا ډاد او حوصله چې زماد لاری مل دی۔

⦿ زه د مل د شاعرانو دوستانو حسن خان ناشاد، گوهر علی گوهر محمد رسول رسا، غنی غورزنگ، حضرت خان راهی ساجد افغان، بحر کرم بحر، اختر یوسفزی، امتیاز شہزاد جیب عابد او زبیر عقاب ڈپرہ منہ کووم چې زماد ادبی الوت وزری دی۔

⦿ زه د بناغلی محمد حنیف قبس، عثمان اولسیار او خپلو تولو مینه والواحسان مند یم چې وخت په وخت په زه دی خبرې ته راپار کړے یم چې شعر ولیکم او په ادبی غونډو کښې خپل شرکت یقینی کرم۔

په ڈپر درناوی

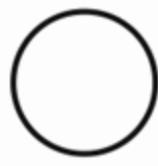
محمد اقبال شاکر

اعتراف

د خپل عمل په آئينه کښې ځان ته څنګه ګوري
د کائنا تو نه هم لوئه ارمان ته څنګه ګوري

شاکره دا خود د دنیا د کثافت ډکې دی
ته بې په دې ستر ګوښائسته جانان ته څنګه ګوري

چې هم ئی سوز دلته پیدا کرو هم ئی ساز پیدا کرو
دا ئی ستا حسن زما مینې له جواز پیدا کرو

وه مدعای د یو خاځکی نه گوهر جورول
فطرت په دې غرض سیپی له کومع واز پیدا کرو

ددغې درد د خوبو خوند ئی په چانه سود کېدو
په محبت کښې ئی د کوم څائی نه غماز پیدا کرو

د ګل خندا د نور رنا د یار وفا او جفا
د بې نیازی نه ئی د حسن سره ناز پیدا کرو

د محبت د لپونو نه ئی دنیا ډکه کړه
خپل لپونه ئی بیا په ټولو کښې ممتاز پیدا کرو

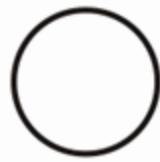
هسي خونه ده ددي خامخا خه راز کېدې شې
په ټول مخلوق کښې ئی انسان په امتیاز پیدا کرو

چې ده په ژبه په ناموس او په ننګ سر ورکوی
پښتون یه ئحکه په عالم کښې سرفراز پېدا کرو

د محبت لويې په دي دليل ثابته شوله
چې د محمود د زړه د پاره یه ایاز پېدا کرو

شاکره ته د بختورو بختور سړه ئې
چې ستا همدم یه هم همدم او هم همراز پېدا کرو

د ژوند په پېمانه چې شی حساب د سړی ژوند
په اصل کښې یارانو ده شباب د سړی ژوند

د هرڅه نه مضبوط لکه د غرد سړی ژواک وي
د هرڅه نه نازک لکه جباب د سړی ژوند

Pukhto.Net
د هاغي ورڅ دپاره څه وفا زړه کښې پکار ده
چې سوال د سړی مینه شی جواب د سړی ژوند

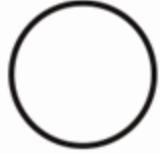
د مینې حقیقت د سړی روح ته بنکته نه کړي
خراب کړي زړه په څه خانه خراب د سړی ژوند

چې څوک پکښې خبره د خپل زړه کوله نه شی
الله دې نه کړي داسې په عذاب د سړی ژوند

که لپوی او که دېروی خو مزه ترې سړے واخلى
د پرخي شان په غېږ کښې د ګلاب د سړۍ ژوند

د ژوند د نظریې نه دا قانون ده اخذ شو
فراخه کړي شاکره زړه دریاب د سړۍ ژوند

لمه لمه د ژوند د تماشې نه ووته
گرمی د هر مئین زړه د جذبې نه ووته

په وپښه مې په ژوند کښې چرته خوب لیدل نه وو
زما د زړه خبره ستا د خُلې نه ووته

نیمگړې وه نیمگړې ده پوره به چرته نه شی
چې هاغه لپونی مې د قیصې نه ووته

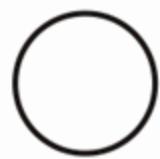
پُښتونه خپله ژبه خپل تهذیب به ګټل غواړي
قیصه د مصلحت او ملازې نه ووته

ته ګوره د اسمان په تیارکو کښې به الوئۍ
مرغۍ که د حالاتو د پنجري نه ووته

دا اوس چې د سر تپرو لپونو د جواب نه ده
زما په خیال لوئی د سرمایې نه ووته

د درد او د درمان رشته هم لاره د غرض شوه
شاکرَه دا دنیا د بُنې توخي نه ووته

د مینې د خبرو طبکار دې خدائے پېدا کړي
چې زړه ورته سم تشن کرم د اسې یار دې خدائے پېدا کړي

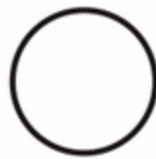
چې ستا سره راپاخۍ او په شرو باندي سر شې
جنونه د مجنون غوندي اوزگار دې خدائے پېدا کړي

زما د محبت قیصه خه بل شانې قیصه ده
جانان خدائے پېدا کړے خو رپبار دې خدائے پېدا کړي

د زړه په مجازی مرض خو هر یو سړے پروت ده
د زړه د حقیقی مرض بیمار دې خدائے پېدا کړي

چې ستا دا فطرتی ناقلاري لږه قلار کړي
شاکرہ ستا د خوب زړگی قرار دې خدائے پېدا کړي

دکول غواړی په اخلاص د خپل ايمان پېمانې
ماتول غواړی د دُنيا د سُود او زيان پېمانې

مونږ په خزان کښې هم د ګل د پت پالنه کړي
زمونږه زرونه دی د مینې د امكان پېمانې

بېگا دي بیا کسه په خوب کښې هر لیدلے يمه
نن دي په مورګو باندي اوړي د پېمان پېمانې

آپ حیات د مینې اوښکې د وصال په شپه کښې
خُدائے دي تري ډکې کړي د هرزره دارمان پېمانې

کهه ډپر بې خوده یم شاکره خو په خود کښې شمه
چې د لېمو نه راته جوړې کړي جاناں پېمانې

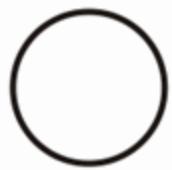

د قسمونو د خورلو نه قلاره نه شوي
 ته د لوطونو ماتولو نه قلاره نه شوي
 په تورو خنيو کښي دي سپين تارونه هم بسکاره شو
 خود خوبونو تبنتولو نه قلاره نه شوي

PukhtoNet

پښت

فکر به هر وقت لپوئی ساتې
د زړه په زور به خان ژوندح ساتې

سپرلیه نور درنه خه نه غواړمه
د ارمان ګل به مې مُسکے ساتې

PukhtoNet
که د منزل ارمان په زړه کښې لري
خان به له هر چا ګوندح ساتې

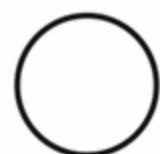
د بىکلو بسار ده سينه دال ګرڅوه
ته به ترڅو پوري زړکه ساتې

ګل دې د چا په ګړوانه سود نه ده
څکه دده سره ازغه ساتې

لار شه خلور قونجه دنيا اوګوره
خو گوره ٿان به پپنپوره ساتي

شاڪر که هر ڇنگه ده ستاشاڪر ده
په لپونو ڪبني به دي ده ساتي

د ستړی ستړی ژوند ستړو مابنام به زمونږ څه وی
که د غسي او ده یونو انجام به زمونږ څه وی

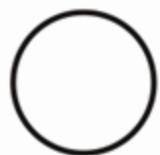
دا یو چې زورور او بل نیازبین کوي نو بنه وی
مانج به زمونږ څه وی او ناکام به زمونږ څه وی

مونږ تول عمر غليم ته ده لاس لاندې ژوند تېر کړه
احسان به زمونږ څه وی انتقام به زمونږ څه وی

چې طوق د غلامي مې وی په غاره ماخیګره
د مينې اشاره له هغې بام به زمونږ څه وی

شاکرہ چې په ژوند کښې موربنتیانه وی دروغوی
پښتو به زمونږ څه وی او اسلام به زمونږ څه وی

زما په سترګو کښې په خپله قیصه نه؟ پوهېدہ
څومره نادانه وه د ژوند په مانه نه؟ پوهېدہ

د بې وسى احساس د هر یو حس نه ساه وباسى
لکه د ګل په خپل بنائیست او وړمه نه؟ پوهېدہ

د لپونو سره د ډوغو کلی چرته کېږي
اوسم په ځان پوهه شوم چې ولې هغه نه؟ پوهېدہ

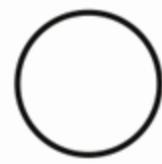
د خپل لمبه لمبه بنائیست په تصور کښې ورکه
د پتنګانو په خبرو ډیوه نه؟ پوهېدہ

د ټول محفل د تماشې خوند ئې په سترګو کښې وو
خو د خپل ځان په تماشه، تماشه نه؟ پوهېدہ

د تول جهان د بېكلىورنگ ئې پەلپمو كېنىپى پروت وو
يو ستا د سترگو پە خمار آئىنه نە پوهېدە

د لپونو پىشان ئې سم پە غرونو سر كې كە نە
شاڭرە نورە دې پە مىينە جذبە نە پوهېدە

دې دومره قسمونو بهانو ته څه حاجت ده
چې رانغلې جو رانغلې قیصو ته څه حاجت ده

چې ستا د یو نظر د بدل قصد کوله نهشی
د داسې بې پښتو سره پښتو ته څه حاجت ده

ستا حسن زما شورد یو بل په مخ کښې بنکاری
په دې کښې اشارو او کنایو ته څه حاجت ده

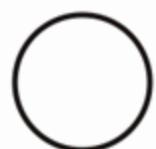
ددې خو کانې بوتې د خپل حال سندري وائی
د درد په ورشو ګانو کښې ټپو ته څه حاجت ده

زه بنه په څان پوهېږم چې هغه په ما مئین ده
که نه نو د هغه زما جرگو ته څه حاجت ده

شپه ورڅ د جانان سترګي پټول او غرول دی
د نور دي راختو او پرپوتو ته څه حاجت ده

دا غم دي د چاغم ده او د چاد خوبسي غم ده
شاکره نو په دي کښي ژړپدو ته څه حاجت ده

خپل ٿان د خپل بنائیست د تماشی نه خبرو
ته ٿوک ئی او ته ٿه ئی ٿان ددی نه خبرو

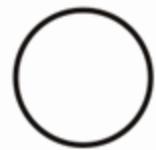
په پتو سترگو تک د ارتقاء نه مخالف وی
بدلون د خپل تهذیب د زمانی نه خبرو

سپرلیه خنگه راشی خنگه گل شی خنگه لارشی
مونپ هم کله نا کله د قیصی نه خبرو

په درد باندی بی درده خلق کله پوهیده شی
ژوندی خلق د ژوند د فلسفی نه خبرو

شاکرہ شاعری کول د هر ٿه نه اسان دی
خو ٿان لپ د ردیف او قافیی نه خبرو

نه تا خبرې وکړي او نه ما خبرې وکړي
زمونږه په سر خلقو د دنيا خبرې وکړي

د ټول کلى کندی به يو جمات يوه حجره وه
حېران به شي ورو ته که دي دا خبرې وکړي

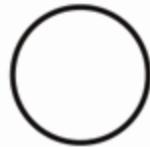
ګلونه بويوومه که دا زړه مې لو راتول شي
د ګل په انګو باندي بورا خبرې وکړي

پخوا به موښه په لوبو کښې غل څنګ معلومو
هغه سړے به غل وو چې به چا خبرې وکړي

څه بل شان خاموشۍ وه چې خان ټول کلى ته ووې
دا ژبه به تري پري کړمه که چا خبرې وکړي

څه دومره هم پوره ده په ټول کلى کښې خوره شوه
شاکر په ټول محفل کښې په ربستيا خبرې وکړي

چې ستا د شوخ نظر د زاوئي نه سړه وئي
د رنګ او د رنا د سلسلې نه سړه وئي

باید چې د جهان فکر په زړه کښې سړه وکړي
باید چې د خپل کور د دروازې نه سړه وئي

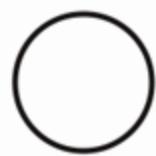
سېا دې توبه وباۍ په صدق مئین نه ده
چې روغ د بېلتانه د یوې شپې نه سړه وئي

رائحې چې سره کښېنو او یو خو خبرې وکړو
چې خنګ به د حالاتو د ولقي نه سړه وئي

وسعت د کائنات ورته یوه نقطه بنکاره شي
چې کله د خپل ذات د دائري نه سړه وئي

سند د مدرسي ته ئې شاگره حاجت نه وي
هغه چې د جمات او د حجري نه سړه وئي

زما د مینې د بنائیسته پېغوره چرته تبنتی
لپونی ته به د خپل حال د توره چرته تبنتی

یوه لحظه به دې د حُسن شوخي پاتې نه شی
لكه سپرغی د محبت د ووره چرته تبنتی

زه د نظر سواره په حُسن پسې نه او باسم
له زره مې اوو تلي لاري نوره چرته تبنتی

بنکاره خبره ده چې نور په گوته نه پتپېزی
د خپل بنائیست زما د زره د زوره چرته تبنتی

رائه چې کېنو د یو بل د زره نه شک او باسو
زه یمه ، ته ئې محبت ده گوره چرته تبنتی

خپل ٿان دی بائیلو بی وفا لاله دی اونه گتھو
پُبنتونه اوس به د پُبنتو د پوره چرتہ تبنتی

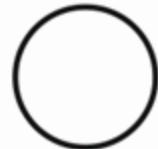
د خپل زرگی په خاموشی کبھی یئ اوده اوده کرپی
شاکرہ چرتہ د بنگرو د شوره چرتہ تبنتی

فارن پالیسی

زمونې د کلی د سپرلی په موسم وور ورپدو
د اسي ګرمي وه د حالاتو چې سم وور ورپدو

کله مومنې د بل په غم په بل پوري خندلی نهه وه
د خوشحالۍ په زړه به ولې د غم وور ورپدو

د خپلې برخې لپ غوندي اسمان پېدا کول دی
د ژوند د تېرولو څه سامان پېدا کول دی

د درد او د وحشت په دي جابره توره شپه کښې
د بنسکلى بنائسته رون سحر امكان پېدا کول دی

يارانو بي ارمانيه زړونه مره وي د څه نه وي
يارانو لپ په زړونو کښې ارمان پېدا کول دی

سپرله د خپل بنائست د انتها په بام ولار ده
ګلونه د سرو وينو په باران پېدا کول دی

ارمان مو د بنو په خوکو اوښکه اوښکه کېږي
اوسم دي ضدی وروکۍ له جانان پېدا کول دی

چې شمع رنا وکړی پتنګان به خدائه پېدا کړي
د شمعې بلولو له ايمان پېدا کول دی

نور هر خه ڇېر او تېر دی د دنيا په مورگو اوړي
خو ٿان رانه ورک شوهد حپل ٿان پېدا کول دی

د وخت د زره د درد خبره اوس اسانه نه ده
دي زخم دي ناسور له ٿوک لقمان پېدا کول دی

زمونه په تهذیب مئین راغلی لږ ئ گوري
شاکره نمونې له یو پېزوان پېدا کول دی

پُښتانه اوں درانه خویونه لکه غر نه کوي
بنه زوره ور دی خو کارونه زوره ور نه کوي

د نفترتونو بوټي لوئې لوئې وني شولي
د محبت فصل بلي وهل سر نه کوي

چې په دليل شى نو خبرې د هر خه نه بنې وي
چې بې دليله شى نو کوم سپه به شر نه کوي

خبره دي ته رسپدلې ده په دي کاله کښې
چې یورور میاشت اووینی بل رور پري اختر نه کوي

ستړګې دي، وروڅې دي، بانه دي ورپسي په زړه دي
په یو سړۍ پسې څوک دومره لوئې لښکرنه کوي

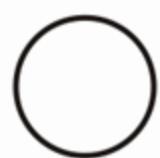
دلته اوس داسې بوټۍ راوري چې په وور لوئېږي
دا غرونه سوي دي غوراخکي او نښتر نه کوي

ژوند به هم داسې لند او تنګ وي په فراخه زمکه
چې احترام خوک د مهراپ او د منبر نه کوي

چې ددي خاورې نه دا شه بر برکت الوت
قصه خوانی کښې خوک قيصې د پېښور نه کوي

ستا په خبره کښې اخلاص ده، محبت ده، ژوند ده
شاکره ولې به په چا باندي اثر نه کوي

ناپوهه خلق مې لاله نه منی
کلونه غواړي او سپرله نه منی

تولې دنیا یم لپونه منلھ
خو لپونی مې لپونه نه منی

پکھتو. Net
د زورورو زور ته ګوره کنه!
ته به ده منی تا به ده نه منی

د مینې خپله بادشاهی خوبنہ ده
مینه په څان کښې خپل پردح نه منی

که زما منی نو یو کار دې وکړي
د زړه خبره دې سړے نه منی

هره خبره پري منله شمه
مېنه مې نه کول زړګه نه منی

د فرعونی مزاج مالک ته گوره
د ئان د پاسه یو سړه نه منی

شاکرہ ستا شعر به خه ومنی
دا هغه خلق دی چې خُدائه نه منی

د غه به وي چې څوک ئې زيات او څوک ئې کم ګرڅوي
نور هر سړے په زړه کښې ستا د مينې غم ګرڅوي

د خوشبوګانو د سپرلو د بناپپرو کلى کښې
هر سړے تور بېرغ په لاس کښې د ماتم ګرڅوي

ګوته په خله ورته هر رنګ د کائنات ودرېږي
چې مصور د یار په سرو شونډو قلم ګرڅوي

پښتون بچه یم وخت د ګوتي نه نیوله یمه
د زړه د څريکو په بازار کښې مې نن سم ګرڅوي

د وخت حاکم حسن پرست ده یو اعلان ئې کړے
هر یو مزدور به په ګرپوان کښې زېړ شرشم ګرڅوي

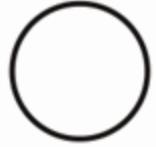
ستا ددې شوخ تازه رانه نظر بلا واخلمه
محبت هم په نرگسى سترګو کښې نم ګرڅوی

ژوند ته چې خوک د جدو جهد په نظر نه ګورى
دغه سړے به تل په خان پسې چيلم ګرڅوی

چې د کوم بام په سر به ستا د نور جلوه بنکاره شی
دغه ارمان مې لاس نیوله چم په چم ګرڅوی

ستا د شاکر د سخاوت اندازه دې نه لګي
رقیبان هم لکه یاران په ګل موسم ګرڅوی

دومره بد رنگي د حالاتو تقاضي ولې وي
د تول جهان په زړه کښي بلې سري لمبي ولې وي

چې خء چل نه وي پښتنې د کوره نه راوئه
که خء چل نه وه نو ملالې به تېپې ولې وي

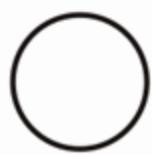
ما خیگر هم په دي خبره باندي پوهه نه وو
چې چار چاپېره د اسمان لمنې سري ولې وي

Pukhto.Net
چې موږ د ژوند د فلسفې په مانه پوهه نه وو
وخت مو بل کړي په قبرونو دا ډیوې ولې وي

که موږ په څان کښي پراته نه وه موږه څان پېژندج
لويو ورو به مو د نورو ترانې ولې وي

د مغربی تهذیب د کور د غولی مېنځ کښي اخ
په سر د جونو دومره ډوبې لوپتې ولې وي

د محبت خوبې سندري رانه نه هېرپې
جانانه ستا د خلې خبرې رانه نه هېرپې

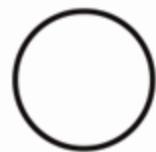
زمانې وشوي چې د کلى نه شرونکه يمه
خو هغه لاري او گودري رانه نه هېرپې

زمانه هېڅ خوک زیات په امن مئین نشه ده خو
د خُدائے په کور کښې مرې کوتري رانه نه هېرپې

ستا د خالونو د بنکلا له برکته اشنا
تورې ممامنې او گورگوري رانه نه هېرپې

شاکرة ډېرکه چاد ڙوند نه لري کړے يم خو
د ڙوند خبرې او اترې رانه نه هېرپې

زما د مینې زور زما په زړه کښې پاتې شو
څه شکر ده چې وور زما په زړه کښې پاتې شو

د ژوند د خاموشی مرغۍ به اوس سندري زده کړي
د چا د بنګرو شور زما په زړه کښې پاتې شو

په دې مې ورله ورکرو چې کوز ستړګه راته نه وي
تصویر ئې ګنې نور زما په زړه کښې پاتې شو

راغلې وو چې ده به د خپل څانه سره بیایم
د درد سره تکور زما په زړه کښې پاتې شو

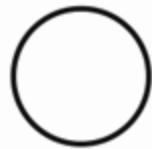
پښتو به مې پښتو وي او جانان به مې جانان وي
که ټکه د پېغور زما په زړه کښې پاتې شو

سپرله په دې ورشو د خپل بنائیت سره رانغه
ارمان د یوې مور زما په زړه کښې پاتې شو

دې ټول جهان ته سپین ده خود خال بلا دې واخلم
غلیم ته دغه تور زما په زړه کښې پاتې شو

دا نور خلق لا خټه کوي خپل څان مې ڈشمن کېږي
شاکرې که یار نور زما په زړه کښې پاتې شو

پښتونکو
PukhtoNet
9 ★★★★

چې هره ورڅ پري مينه د دنيا سترګو ته گوري
لاله په هغه سترګو نن زما سترګو ته گوري

چې ژوند وي او د ژوند د تقاضو نه ډک محفل وي
سرې به پکښې خامخا د چا سترګو ته گوري

هم ډا به د مغورۍ محبوبې د زړه درزا وي
يو ګل چې غله غله د بورا سترګو ته گوري

چې ورڅ دي د يو خال د رنا سترګو ته کړه تپره
يو ستوره به دي شپې له خامخا سترګو ته گوري

ستا حسن ددي تولو بنائیستونو سرچشمہ ده
سپرلے که ډپر بنائیسته شی خو هم ستاسترګو ته گوري

خپل خوب به پکښې ويني خپل ارمان به پکښې ويني
چې هاغه لپونې مې کله بیا سترګو ته گوري

قانون چې د فطرت شی نو عادت د محبت شی
شاکرې آئينه به د رنا سترګو ته گوري

په زړه که ڈېر زورونه وکړي خامخا به رائحي
جانانه خېر ده که نن لارې خو سبا به رائحي

سپرليه تولي ګلدرې ګلګونې سري پرتې دی
ته چې په دې لارو رائحي نو په خندا به رائحي

ته ددي بشار د سوداګرو په چل نه پوهېږي
په خنداګانو پسي ئې خو په ژړا به رائحي

زه ستا د مينې د احساس په اسره ژوند تپرووم
لكه خوشبو به را الوئې په هوا به رائحي

لا به زما نصیب بنه کېږي لا به ستا یادېږم
لا به زما تپوس کوي لاليه لا به رائحي

سپوره می دازه چې د کوم خال سپوری ته ژوند تپرووم
زما تر خنگه هم ددې خال په رنا به رائحي

شاکرہ لار شه د کعبې نه طوافونه وکړه
خو که د مینې نه منکر ئې بې نوا به رائحي

بیا په جامونو پوری پانی در بدی نختی دی
په مېخانه کښې په یوبل پوری سپرلی نختی دی

د خپل بنائیست نه چې په چا پوری لمبې پوری شی
د اسې زمونې په دې وطن پوری سپرلی نختی دی

ددې دنیا وزن د ماشی د وزر نه سپک ده
ته ورته گوره دا په څه شی لپونی نختی دی

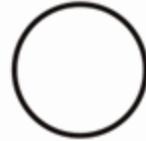
مونې د ګلونو د وطن یو دا ثبوت ده کنه
چې په لمنو کښې موئحائے په څائے از غی نختی دی

که ئان دې وحوزوو ټول به په یو پر والوئۍ
په لوپته پوری دې ټول وور ورکی نختی دی

د پښتنو کار به بنه نه شی که دا کار وی زمونې
په نه کارونو کښې موښه بنه شازلمی نختی دی

د خپل بنائیست نه چې په چا پوری لمبې پوری شی
شاکره دغسي په مونې پوری سپرلی نختی دی

د پسلی د بنائیستونو قیصه وچې پانې
د محبت د زړه د درد سرمایه وچې پانې

ما ورله ګل د خپل زړگی په وینو تر لېږلے
ولې جانان تري نه اخستې مانه وچې پانې

د مور په اوښکو مې لمدې وي خکه نه بلپدې
زما نه اوس هم نه هېرېږي هغه وچې پانې

د یو سړی د بې وسی تصویر ما هم لیدلے
د یو چینار نه رېژپدې یوه شپه وچې پانې

د محبت ډکه خندا او ستا پارڙنې شونډې
لكه چې وي په یو تازه ګل کښې دوه وچې پانې

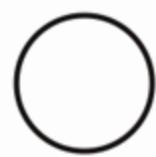
هر يو کتاب مې د الft په صداقت ګواه دع
په هر کتاب کښې مې پرتې دی بناسته وچې پانې

هاغه هُم وخت وو چې دلی گلونه به وو
اوسم د مالیار نه تېرس نه دی توبه وچې پانې

د وچو پانو پنډ په سر مخې له داسې راغله
لكه چې وور واخلی د هار په غرمه وچې پانې

زمونې د خپو د لاندې سا قدرې شاکرَه ناخلى
لكه چې پېژنى د وصل لمحه وچې پانې

زړګه راتپول کړمه د ژوند مړاوی کاته اسره کرم
که سینه ډال کړمه د یار تپرہ بانهه اسره کرم

ما په ټول عمر کښې دا یو د غرض کار کړه د
بې ستاد مینې د اسري نه به زه خه اسره کرم

که تا زما سره په ژوند کښې یوه لار کړي وي
ته راته ووايې اشنا چې زه هغه اسره کرم

زه د خپل ذهن په اسره تا هېرپول غواړمه
خو بیا راپاسم راروان شم دا خپل زړه اسره کرم

دواره زما د محبت د لپونتوب نخښې دی
د خپلو سترګونم که ستاد شونډو سره اسره کرم

شاکرہ ژوند چې په ځائے او درېږي او نه تپرېږي
نوزه پېښتو او پېښتونخوا او پېښتانه اسره کرم

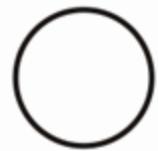

ماتم

که خوشحالی راوري په غم کښي چرته دلته راشه
په عاشوره کښي په ماتم کښي چرته دلته راشه

سپرليه ته خو چې راهي نو بې موسمه راهي
د زړه د خړيکو په موسم کښي چرته دلته راشه

پښتہ

د يار په شوندو باندي خوند نه کوي تل خاموشی
کله نا کله مې زړه غواړي ماتول خاموشی

د خپل زوال په حقیقت یئ سترګې پېټې کړلې
د ژوند په روح باندي خوره ده د اجل خاموشی

که خه وئيله نه شې سا خو لپ په زوره اخله
چرته په ما باندي دې ونه کړي خه چل خاموشی

بيا به په چغو په چغار هدو خه کار نه لري
که د بلبل د زړه نه ووته د ګل خاموشی

مونږ د خبرو د کولو په چل نه پوهېدو
زمونږ په سترګو کښې پرته وه د یو بل خاموشی

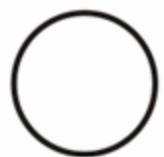
د هاغه يو سړی د ژوند هېبت پري خومره خور وو
زما نه اوس هم نه هېرپږي د مقتل خاموشی

د خپل غرور په تار ګندالې شونډي مه ګرځوه
د روح اعصاب مې چرته هسي نه کړي شل خاموشی

سندرې هم راخي تېپې غزلی هم وايمه
خو ماتول غواړۍ ملګرو بس يو احل خاموشی

چې ستا د زلفو تصوّر د شاکر زړه واختستو
شوه د مرغو په شور کښې ورکه د څنګل خاموشی

د يرغلگرو زړونه کانۍ دی پري نه خوبېږي
زمونې د کلی ماشومان چغې کوکاري وهی

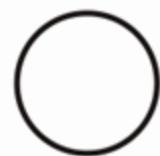
زه لويه سره يم ، پس د مرګه پته ولکېده
زما په قبر مخ او سر هغه لويه چاري وهی

ستا د بنکلا د دروغېژنې انا وور مر کوي
د ګل د رګ رک نه سپرليه وينې داري وهی

ستا د یوې جندې نه خو جوري جامي جورېږي
لغه سُغره وارهه ددي لاندي کوکاري وهی

شاکره ته خوبختورئې ستا په زړه کښې پروت ده
په بنائیستونو پسي خلق لويه لاري وهی

حسن او وفا د خپل صنم دپاره غواړمه
مینه او رنا د تول عالم دپاره غواړمه

شرمي په دې خپلو ورشو ګانو باندي سود نه ده
خپر دې د هر ناز او هر قدم دپاره غواړمه

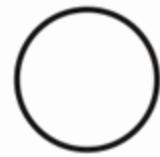
تا چې راله کوم یو غم په برخه کښې لیکلې ده
ناست یمه دعا د هغې غم دپاره غواړمه

دم د مجبت راباندي داسي چا پوکلې ده
اوسم چې خه هم غواړم د همدم دپاره غواړمه

زه حسن پرست د نور پرست پشانتي نه یمه
ژوند د سرو لمبو نه د شبئم دپاره غواړمه

غواړمه چې ده چانه یره ترهه ونه کړي
توره د شاکر ددي قلم دپاره غواړمه

خبر شه د ترخو حقیقتونو د دنیا نه
راوئه د خوبو خوبو خوبونو د دنیا نه

هر ګل د ژوند په وینو باندې سره جوره اغوستې
ډولی ده جوره کړي ارمانونو د دنیا نه

چې ټول روایتونه مې په خپل زړه کښې خوندي کړه
او لري چرته لاره د رسمونو د دنیا نه

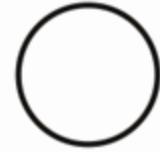
بېگا مې خوب ليدله چې زمونږه دي دنیا ته
رالوتي لولکي دي د رنگونو د دنیا نه

زما د يار د حسن په اسман باندې نظر ده
رنا ئان له راورمه د خالونو د دنیا نه

ساقی لپونه کېږم که ئ په بل طرف دې بوتلم
په کوم طرف مې بیائې د فکرونو د دنیا نه

شاکرَه خپل عمل د رنا گانو سرچشمہ وي
تیرې به وباسل وي د نېټونو د دنیا نه

سُود به په څه کښې وي مُدام په دې سودا کښې ګرئي
سوداګر خلق چې هر چرته په دنيا کښې ګرئي

چې زړه ئې تور وي په رنا کښې په تiarه کښې ګرئي
چې زړه ئې سپين وي په تiarه کښې په رنا کښې ګرئي

داسې وزري درنه ماتې غواړم نه غواړمه
خُدايه په کومو چې دا خلق په هوا کښې ګرئي

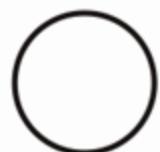
يوې جيني ورته منگي په سر خپري کړي وي
په سرابونو پسي څکه په صحرا کښې ګرئي

حسن ئې نور ده ټول جهان تري طوافونه کوي
مينه ئې سپوره ده چاپېره رانه خوا کښې ګرئي

خدائے خو دې داسې یو احساس بې مروته نه کړي
چې د خوشبو غوندې ګل پرپردې په فضا کښې ګرئي

شاکر د مینې د دپوتا نه لاس نیوه کړي ده
شاکر به تول عمر د حسن په دعا کښې ګرئي

د نفترتونو نه دا تول جهان کنگال غواړمه
د محبت په دولت زړونه مala مال غواړمه

د ژوند تیرو له رنګانې د وصال غواړمه
د خپلې مینې په زور ستا د جبین خال غواړمه

چې د ازل نه د مئین سرې په زړه کښې پروت ده
د هغه درد په نوم نمانڅل سکنې کال غواړمه

چې په پُښتو باندي مې تنده زوره وره شوله
د سمندر په غاره هم او بهه په سوال غواړمه

زما د خیال د آئينې رنا او ستا تصور
زه د هغې نه هم بنائسته ستا خدو خال غواړمه

چې ستا د مینې په معیار باندې پوره وختې
کهء کمال غواړمه نو دغه یو کمال غواړمه

چې د سپرلی خلاف خبره په ما بدہ لګي
په دې خبره باندې خُدايه استقلال غواړمه

شاکره زه چې د بائیست دا کتابونه گورم
ایزده کول پکښې خو تکی د جمال غواړمه

د ژوند په شاره دشته د جمال ګلونه کرم
چې خوک خوبه ئې بنکل کړي په دې خیال ګلونه کرم

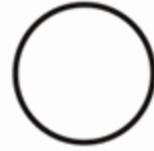
زه خپل روایتونه د وختونو سره بیايم
زه اوس هم په کودو کښې په دپوال ګلونه کرم

چې نه ورله سپرلے وي نه خزان وي تل تازه وي
یارانو زه به داسې لازوال ګلونه کرم

که دا دنیا بناسته شوه نو دا ژوند به لپ اسان شي
د لوږي نه که مرمه خو فی الحال ګلونه کرم

سپرلے زما د حُسن په رنگونو پسي ګرئي
شاکره چې تالی خورمه په تال ګلونه کرم

چې بېکلې ده ، لوظونه ماتول هغې ته خه دی
د نه راتلو بانې را جورول هغې ته خه دی

سحر ورسره يو منګه په ترڅ کښې مابنام بل وي
زړگیه نو اوس سترګې بدلوں هغې ته خه دی

د غېږي او نظر د تودو خي نه مې قربان شم
پرهر پرهر زړگۍ تکورول هغې ته خه دی

هغې خو ټول رنگونه د خپل حسن تابع کړي
مئین په يوه ګوته ګډول هغې ته خه دی

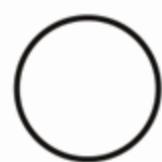
په زلفو کښې سپین ګل بډي په رخسار باندي تور خال بډي
زمونږه سپینول او تورول هغې ته خه دی

چې شمع په خپل سر باندې لمبې بلې کړی خاندی
نو بیا د پتنګانو سوزول هغې ته خټه دی

تودې تودې خبرې د نظر په ژبه وکړي
سرې سړې جذبې راپارول هغې ته خټه دی

شاکرَه ستا د شعر په معنۍ باندې پوهېږي
د درد نه دې سندري جورول هغې ته خټه دی

د ګودر غاره ده مستى ده خندا دي ته وائي
سپرليه راشه تماشي له بنکلا دي ته وائي

چې ته په ما باندي مئين ئې دروغ دي ته وائي
چې زه په تا باندي مئين يم ربستيادي ته وائي

ددې دنيا مکاري کار د سړۍ زړه وژل دي
که چا بلا ليدلي نه وي بلا دي ته وائي

چې خپل بناست ئې د هر خام نظر نه پت ساتلح
یه په هوا باندي مئينو حوا دي ته وائي

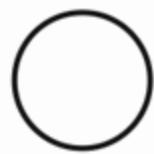
بنه په ئان پوهه يم چې پړيم خو اقرار نه کووم
په اصطلاح کښې دروغزنه انا دي ته وائي

چې بنېخې نرد څناورو پشان یو ئائے ګرئې
نابووهه خلق د فکرونو رنا دې ته وائى

چې په ليدوئې د ځيګر د پرهر ګل تازه شى
د سترګو تور د زړه ټکور مسيحا دې ته وائى

اوېء د خلې نه غورئوی خو جانان نه غورئوی
شاکرې ته څنګه مئین ئې وفا دې ته وائى

هېڅنډ وی په څوانۍ او څلمیتوب کښې چې کوم خوند وی
خوند دا وی د پیرۍ په مئینتوب کښې چې کوم خوند وی

رائي چې تول جهان د دغې خوند نه لپه خبر کړو
یارانو لپونو په لپونتوب کښې چې کوم خوند وی

زما خو د خوبونو په دنیا باندې یقین ده
په وېښه باندې چرته وی په خوب کښې چې کوم خوند وی

د بیار د جینۍ تول عمر سینګار ورته لوګه شه
د کلی د جینۍ په ناوې توب کښې چې کوم خوند وی

شاکره د سنګر د شوګیرو نه دې قربان شی
د یار په سپین مړوند باندې په خوب کښې چې کوم خوند وی

کئه ڈپر دی پتے وو مه ولی جان خلق پوہ پری
زمایپه دی ریبیسی گرپوان خلق پوہ پری

د سترګو نه ئې بیا لکه د وور بخري دانګي
په ما باندي لا خه کړي په جاناں خلق پوهېږي

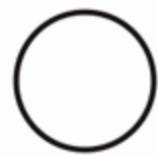
د ٿينو ٿينو خلقو په ايمان به پوهه نهه شپ
د ٿينو ٿينو خلقو په ايمان خلق پوهه پري

زما د زره يقين به د چازره کښې خنگه ئائے شى
د خپلو خپلو زرونو په گمان خلق پوهېزى

په ٿان باندي پوهپڙي په ٿان ٿكه نهه پوهپڙي
په ٿان باندي به پويئي شئ چئي په ٿان خلق پوهپڙي

د مینې تذکرې د لپونو سره پکار دی
شاکرې په دی چرته هوبنیاران خلق پوهېږي

په شان د لېونو د گوتو شمار سړے ونډ کړي
په کال کښې چرته ذکر د خپل یار سړے ونډ کړي

د داسې محبت د درد ثواب دی خُدائی په خېر کړي
چې یار له خپلو ستړګو کښې سینګار سړے ونډ کړي

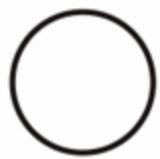
څه ته ئې په څان لار کړه ته به لار هغه له ورکړې
چې ستا سره په ژوند کښې یوه لار سړے ونډ کړي

په څینې څینې وخت کښې په صدو سړے ورسته شی
په څینې څینې کار کښې چې تلوار سړے ونډ کړي

د ژوند د فلسفې لفظونه خپلې مانې بائیلې
د ژوند د تقاضو نه چې انکار سړے ونډ کړي

شاکرې محبت د دې نه نور هم زیات کېدح شی؟
شاکرې چې تصویر ته هم اظهار سړے او نډ کړي

په دې بازار کښې یئ د زړه درزا ته چرته پرپړدي
لپونۍ خوک د محبت سودا ته چرته پرپړدي

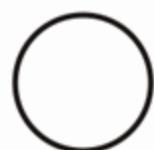
چې چار چاپېره وی تیاره د دوئی روزگار روان وي
دا په تیارو مئین دنیا رنا ته چرته پرپړدي

ما د یار مینه د خپل زړه په مدعا ګرځوی
ما د یار مینه د خپل زړه رضا ته چرته پرپړدي

دا په ګوګرو لمبېدله زېړ زېڅخله سېرل
ګل په شوخي د زړه د تل خندا ته چرته پرپړدي

شاکر دې مینه د لېمو په سر شوګیر ګرځوی
شاکر دې مینه اوس د خوب دنیا ته چرته پرپړدي

دې پرخې خه د ګل په غور کښې په ژړا کښې ووې
يو لپونی بل لپونی ته په خندا کښې ووې

نه پري خوک ودردېدنه نه تري چا خه خوند واختو
مونږه د زړه د درد سندري په هوا کښې ووې

دا ئې د چا سره په سر رسوي دا خه کوي؟
خپلې پښتو راته د مينې په رنا کښې ووې

روغورمتوئ په خله باندي یقين نه کوو
يو لپونی د ژوند قيصه په يوه سا کښې اووې

شاکره ستا خو هم په بيره کښې سپين ولګډه
يوې جينۍ راته په ټوچه په خندا کښې ووې

لکه چې ګل د بوتی وشوکوی زر مړاوه شی
زه چې ور وګورم د یار بنسکلے نظر مړاوه شی

الله دې وکړي چې ستا سترګې شامد ام توري وی
الله دې نه کړي چې زما د زړه پر هر مړاوه شی

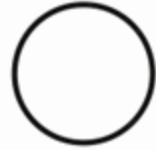
ته چې منځ په سر کړي ژوند لکه سپرلے تازه شی
ته چې منځ د سرنه کوز کړي مازیگر مړاوه شی

ستا وچې شونډي د لمدو نه هم بلها خوري دی
وسکې تري جورې شی اشنا چې کله کور مړاوه شی

مونږه به اف نه کوو ته د وور بaran وروې
مونږوي یو ګل به د ایلم د غړه په سر مړاوه شی

حقیقت خوئ ده د فطرت خویونه نه بدلبې
چرته به شوخ شاکر د ژوند په یو ډګر مړاوه شی

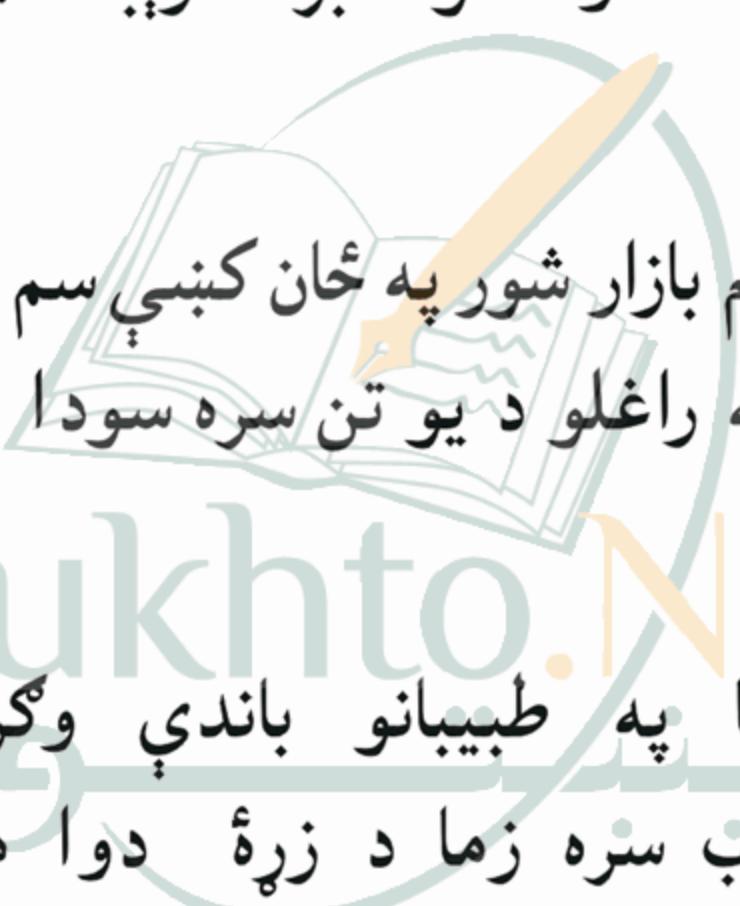

د يار په خله باندي ګلاب ګلاب خندا هم نه وه
زما په سترگو کښي شبنم شبنم ژرا هم نه وه

حسن ئې ڈپر وو ورسره لپه وفا هم نه وه
که زپبا نه وه خو خبره نازپبا هم نه وه

مونږه د ګرم بازار شور په څان کښي سم ورک کړي
چې کور ته راغلو د یو تن سره سودا هم نه وه

زه د دنيا په طبييانو باندي وګرځېدم
د یو غريې سره زما د زره دوا هم نه وه

د شک د بام نه شوه راکوزه د یقين غېږي ته
مياني مې سترگو ته کاته او وار خطأ هم نه وه

د ژوند روزگار پسي زړگيه پرېښو دل نه شو
ښکلې خو وه خو دومره ښکلې خامخا هم نه وه

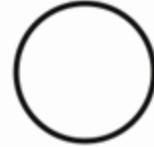
هغه د ژوند د تقدس په فلسفه پوهېده
که رضا نه وه پښته وه نارضا هم نه وه

دومره شوه لویه چې زما د زړه په غلا پوهه شوه
دومره وړه وه چې د خپل نظر د غلا هم نه وه

زه ستا د زلفو د تیرو په تصور کښې ورک ووم
په هاغه شپه دي په خالونو کښې رنډ هم نه وه

شاکره تا چې پري په تېر کښې لږ اعتبار کړو وو
د هاغه یو سړۍ په ستړ ګو کښې حیا هم نه وه

که غواړي په هر حال کښې د خپل څان د پاره خېر
پیدا کړه په خپل زړه کښې د جهان د پاره خېر

په دې کوڅو کښې ما د بادشاھانو وخت تېر کړه
په کومو کښې چې غواړم د جهان د پاره خېر

بېګاراته په خوب کښې یو سپینن بریری د اسې ووې
چې دع په محبت کښې د انسان د پاره خېر

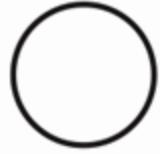
زموږ د آزادۍ سندري لاري اسماني شوي
غليمه اوسم دې غواړه د زندان د پاره خېر

زموږ رهبران دې خُدائ په نېکه باندي یاد کړي
په زړونو کښې ئې نشه د کاروان د پاره خېر

زمونې چې وينه توئې شی نو د خان پنج خروب شی
زمونې په بې خېرى کښې ده د خان دپاره خېر

شاکره د ارمان دپاره خېر د خُدايه غواړه
درد ټول عمر غوبنسلو د درمان دپاره خېر

چې ستا په نصیب کېږي که زما په نصیب کېږي
د درد نصیب ته گوره چې د چا په نصیب کېږي

په وهم او ګمان کښې مې دیدن راغل نه وو
جانانه دیدنونه په ربستیا په نصیب کېږي

د سترګو په ارمان دې د ړندو په شانتې ګرځی
د کومې آئینې به دا رنډا په نصیب کېږي

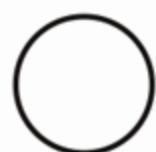
د څینو څینو خلقو به دعا وی په نصیب کښې
د څینو څینو خلقو به دعا په نصیب کېږي

چې څوک دې د خندا په حقیقت باندې پوهېږي
د هغه نصیب دار به دې ژړا په نصیب کېږي

يو ګل ده هم بورا ده هم بلبل ده او هم زهه يم
د چا به د فطرت دغه بنکلا په نصیب کېږي

ياران دي خُدائ هر چاله د شاکر پشانتي ورکړي
کهه دا خبره وي نو ګوره دا په نصیب کېږي

زما د زره او د سپرلی ددې شومتوب نه رائحي
د ګل په خله باندي یو خسکه مسکيتوب نه رائحي

د خوبندو مېندو لوپتې مو لارې والو ملي
ددې دپاسه هم په مونږ کښې خه نرتوب نه رائحي

ستا د وصال او د هجران په مېنځ کښې د افرق ده
اول مې خوب نه تښتېدو او سراله خوب نه رائحي

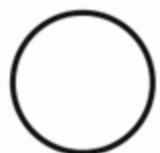
زمونږ چم ته چې رائحي نو سترګې نه توروی
ته به وو مونږ له ګنې چل د مئینتوب نه رائحي

ما ورته ئان په ژړا مر کړو خو له ډېره کبره
د ګل په شونډو باندي خسکه مسکيتوب نه رائحي

یوه وره په سره غرمه کښې خېراتونه غواړي
خنګ به په دې باندې بې وخته پېغلتوب نه راځي

وائی د وخت د تېرپدو سره سې سې شی
زمانې اوشوي خو په مونږ کښې سریتوب نه راځي

که لپوښتوب غواړي شاکرہ جذبې ګرمي ساته
سره جذبو له ګوره چرته لپوښتوب نه راځي

په سر مې د رنگونو نه ڏک بنار اخسته ده
يو خيال مې ستاله حُسنه مستعار اخسته ده

ما عمر له زېړگی زېړگی احساس سندره کړے
ما عمر له د زړه د درد نه کار اخسته ده

بېګا له به لپه وار کوي زړگیه لپوئیه
بېګا له مې د برو او بو وار اخسته ده

د سترګو د تصویر د ورکېدو نه یړډمه
په زړه کښې مې تصویر د هغې یار اخسته ده

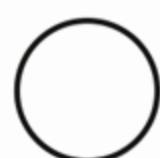
کهء هر څوک هر څه وائی خوازما خبره دا ده
دا وور ددي چینې نه دي چینار اخسته ده

د چا د هېرولو اقرار دومره اسان نه ده
دا دومره لويه قدم مې په انکار اخسته ده

په بيعه خو خبره د اسمان نه اوړ بدله
په مينه مې د يار د زلفو تار اخسته ده

شاکره د هغو سره په لاره باندي نه حم
چې چا د محبت د زړه ازار اخسته ده

د زړه^ء زخمونه د ټکور خمار ته چرته پرپړدي
مونبې خوک په خپله خاوره خپل اختيار ته چرته پرپړدي

زه^ء ستا يادونه د خپل زره^ء د کوره نه^ء و باسم
چرته ورک نه^ء شی خوک واره^ء بازار ته چرته پرپړدي

زه^ء د خپل چم نه^ء ستاسو چم ته تاؤ راتاؤ شم درشم
دا کړلېچونه سړے نېغې لار ته چرته پرپړدي

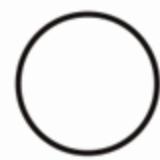
مونبې چې دا خه^ء کوو نو ډېر د زړه^ء په زور ئې کوو
مونبې نفرت خپل حالات د مینې کار ته چرته پرپړدي

زه^ء د خالونو شمارولو نه وزگار نه^ء یمه
دغه روزگار سړے د نور خه^ء شمار ته چرته پرپړدي

مونږه په پاکو هواګانو کښې سندري وایو
دا تور لوګي مست بلبلان چغار ته چرته پرپړدي

تا له به نن شاکر په لاره کښې یو ګل درکوي
نورئي دا کله د خپل زړه اظهار ته چرته پرپړدي

خبرې د جانان ددې د خُلې خلقو ایستې
زما د خاموشى نه به قيصې خلقو ایستې

دا اوس چې کومه لو به په دې کلى کښې ده جوره
ددې خبرې تاسو ته ناري خلقو ایستې

زمونړه بې حسى ورته مُسکى مُسکى کېدله
زمونړه د روایاتو نه جامې خلقو ایستې

دانن چې په کوم څائے کښې خلق څان معتبر بولی
د دغسي څایونو نه به خپې خلقو ایستې

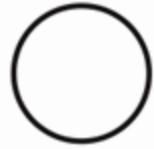
چې ما د خپل ارمان د زړه درزا نغمه کوله
حېران وو دې خبرې ته توږې خلقو ایستې

کوم خوک چې د قلا په حفاظت باندې ولار وو
نو خبنتې د چنې به ئې هُم دې خلقو ایستې

زمونې د محبت معیار، معیار د محبت وو
زمونې د محبت به کنایې خلقو ایستې

شاکرہ په جمات کښې اوس په سر باندې پنهنې بدو
شاکرہ په جمات کښې به پنهنې خلقو ایستې

په دې خبره دې زما نه ټول جهان جدا شی
خدائے خودې نه کړی چې د زړه نه مې جانان جدا شی

زړه مې د داسې کېفیت نه نن سبا تېرېږي
لكه د چا نه چې خواړه خواړه ياران جدا شی

څه سرګردانه سرګردانه شانته ژوند به کوي
خدایه د ګل نه چې خوشبو په بیابان جدا شی

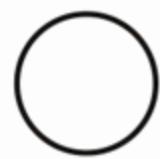
تمامه ورڅ ئې د خپل زړه په سپوری وګرڅووم
رنا مابنام وي رانه سپوره د ارمان جدا شی

زما او ستا د یاد خبره دومره لویه نه ده
بس دومره ده لکه د درد نه چې درمان جدا شی

د زړه د تریک تپوس ترې اوکړئ که دروغ نه وائی
چې په یو کلی کښې خوک دوه رونه خانان جدا شی

سُور پسله هم هلتہ ګل راتپوكوله نه شی
شاکرَه کوم څائے چې د یو بل مئینان جدا شی

را چې په خبرو شی خبرې د ثواب کوي
کله چې کارونه کړي کارونه د عذاب کوي

څه چې دې په زړه وی نو هغه کوي هغه کوه
ستا سره به کوم یو زورور حساب کتاب کوي

د ه سړۍ په پته د ګنا نه توبه ایستې ده
دا سړے بېکاره د محبت خواړه شراب کوي

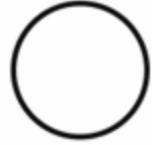
خُدائی دې د خپل کور د دشمنی نه سړے وساتی
لوبې په سړۍ باندې زړګه خانه خراب کوي

زه لا په خاصو لپونو کښې حساب نه^۴ یمه
څریکې او دردونه مې زخمونه په حساب کوي

مینه روایت ده روایات خلق ژوندی ساتی
مرپی! خپل مئین ته خلق داسې سوال جواب کوي؟

کله چې د حسن ، محبت او پښتو ذکر وی
خلق به شاکره ستا د شعر انتخاب کوي

که ئان دې کړلو زمکه نو اسمان به درنه جوړ شی
د چا د سترګو تور به شي جاناں به درنه جوړ شی

چې ټول عمر د نفس سره د جنګ په حال کښې تپر کړي
انسانه! نو ايله چرته انسان به درنه جوړ شی

زړګيه د الفت سندري ڇپري ڇپري وايه
دا درد به دې خُدائئ بشه کړي او درمان به درنه جوړ شی

يه ئان له ئان له ناستو د حسرت پوکو کوونکو
پوکه پوکه رایو ٿائے شئ طوفان به درنه جوړ شی

په گوته ئان خنډي او د سرو شونډو په ارمان ئې
د وور نه چې راتپر شي نو پېزووان به درنه جوړ شی

د وسپني څيلۍ چې په غزل پسي زړي کړي
شاکرَه نو شاگرد چرته د گرآن به درنه جوړ شی

هر خوا سپرلے شو چې راخور دې کړو اور بل په غېړ کښې
لكه نیوله چې چا وی د ګلو تل په غېړ کښې

زهه خو په دې د زمانې د ستړگو خوب تښتوم
ستړگې پټومه اوډه کېږم د اجل په غېړ کښې

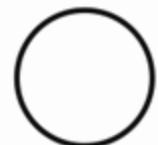
د محبت د خوبو خوند د چا د روح نه نهه څي
دې نظریې چې څوک اخسته ده یو څل په غېړ کښې

ما به د بېکلۍ پار په پاکه مینه هله وزنې
کهه چا خوشبو چرته لیدلې وي د ګل په غېړ کښې

د محبت د کار ترون زما په نوم شو ده
زهه ئې اخسته یم د ټولو نه اول په غېړ کښې

شاکره ټوله دنیا داسي ناقلاړه بنه ده
خوستا ارمان دې خُدائے قلار نهه کړي د بل په غېړ کښې

د رېژيدو په وخت چې هم ګلاب مسکے مسکه شی
زما په خیال باندې به هاغه وخت سپرلې سپرلې شی

د محبت د نور رنا ته نور سپورمى پسخپږي
چې ستا د مینې داغ پري ولگى تندھ تندھ شی

چې چارچاپره مرئه د شمعې پتنګان ووينم
ستاد دیدن ارمان مې مست مست شی زلمي زلمي شی

ما د ګل ګل جانان په غېړ کښې د خوب قصد کړے د
منی به نه شم که دا ټول جهان ازغه ازغه شی

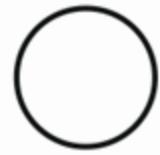
داسي حالات دی چې خوک خپل او پرداز نه پېژني
داسي حالات غواړم چې خپل خپل شی پرداز پرداز شی

یه په خزان ورپسې شوو یه ناپوهه خلقو
چې د سپرلۍ لمنه ونيسي سړے سړے شی

دا د سر تېرو لپونو د پښتنو کله ده
دلته د ننګ په وخت کښې مړه هم ژوندح ژوندح شی

ستا د داغ داغ زړگی خندان فکر باغ باغ په خاطر
شاکره ژوند دې ټول ګلاب ګلاب رېدح رېدح شی

دروغ ربنتیا به سړه خومره زمانی ته وائی
ژوند به ترڅو د ځان مئینو نظریې ته وائی

ددې خبرې په راز یو سړه هُم پوهه نه ده
چې پتنګک پت په غور کښې خه بلې ډیوې ته وائی

څه ته یوه نقطه د خپلې دائري نه اوچه
د زړه دليل د نظر هرې زاویې ته وائی

لارې ساهو جذبې مو هُم بې مروده شولي
محبت خلق ضرورت او ملازې ته وائی

چې د جانان سترګې بخري د وفا رانولي
زما په خیال لېلة القدر به دې شپې ته وائی

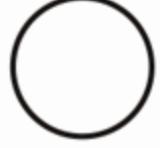
چې دې سړی ته لپ آداب د زندګي اوښایو
زما قیام زما رکوع زما سجدې ته وائی

د خینو ټکو په لغاتو کښې تصحیح پکار ده
لکه پرونه چې نری شان لوپتې ته وائی

ما د خپل کار نه خپل مقصد نه اړوله نه شی
خلق دې شل خله ریا زما جذبې ته وائی

شاکره ټول جهان ته دا خبره اورسوه
چې محبت یوې سپېخلي عقیدې ته وائی

نن دې د سترګو نه زما د زړه ارمان جوړ کړے
ته چې دا خاندې نو خه چل دې په ايمان جوړ کړے

د خوارلسمی سپورډی مخ د مقېشونو ستوري
د لوپتی نه ئې د نیمي شپې اسمان جوړ کړے

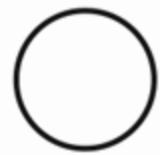
بس خوک راپاخى او وزري مو په وېخ کښې پري کړي
مونږه چې کله هم د ژوند الوت ته ئان جوړ کړے

مونږ لپونی نه یو...نو خه یو لپونو ملګرو
چې د خپل لاس تراشلي بُت نه مو جانان جوړ کړے

داسي به چرته په ځنګل کښې ځناور ونه کړي
چې خومره شر شدت په بنار کښې نن انسان جوړ کړے

شاکرَه زه به اخر مچ په پوزه ځنګ پرپردمه
تا راله هم چارګل جوړ کړے هم پېزو ان جوړ کړے

مونبي دواړه د یو بل د زړه درزا د ژوند خواړه
زړه ستاد ژوند خواړه او ته زما د ژوند خواړه

د خپل رحم نه زیات په عمل دی غره کړی
قدرت سود کړی نه دی په هر چا د ژوند خواړه

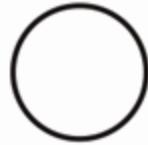
چې ژوند وی جفاګانې وفاګانې به پکښې وی
هم دا د ژوند خواړه دی او هم دا د ژوند خواړه

Pukhto.Net
د ژوند د تقاضو نه ئخان خبر کړه لپونيه
که غواړي د دنیا نه خامخا د ژوند خواړه

یارانو مئینانو دا خبره دروغ نه ده
په مینه کښې پراته دی په ربستیا د ژوند خواړه

د ژوند ترخو د ژوند نه ساه ایستلې ده شاکره
حېران ورته ولار دی وارخطا د ژوند خواړه

د مینې درد د ژوند سامان به مې په زړه کښې ساتې
خُدايه که هر څه وی جانان به مې په زړه کښې ساتې

زه په پښتو باندې مئين یم چرته مر مې نه کړې
يوه تپه ، يو یا قربان به مې په زړه کښې ساتې

چې نور سپورډۍ ترې رنګانې مستعار اخستې
د هغه دوو سترګو ارمان به مې په زړه کښې ساتې

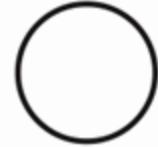
د تصور تصویر که هر څومره واضح نه وی خو
په خپل بسائست باندې ايمان به مې په زړه کښې ساتې

چې دا دُنيا به يوه ورڅ د محبت ځانګو شی
دغه اميد دغه امكان به مې په زړه کښې ساتې

په ما مئینه ! مئینتوب گوره خه توقي نه دی
لکه د زره ، لکه د ئان به مې په زره کښې ساتې

چې نه ترې ناست خوک ټینګدح شی نه ولاړ شاکره
د زره د هغې درد پشان به مې په زره کښې ساتې

د خپل جمال په آئينه کښې به خپل ځان ته گوري
لپونۍ نه ده چې زما د زړه ارمان ته گوري

هر يو سره یې د سرو شونډو په خندا مئين ده
خُد ائېګو که یو سره د ګل خیرې ګربوان ته گوري

د بنائیستونو لپونۍ په ګل درو کښې ورک شو
لكه چې درد په غټو غټو خپل درمان ته گوري

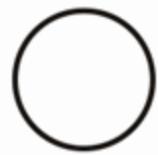
خلقو د ژوند او د جاناں سندري بېلې کړلې
خلق په کومو سترګو سترګو د جاناں ته گوري

د محبت تقاضې هُم د مصلحت نخښې دی
چې په سپرلې مئین وي لپ خو به خزان ته گوري

د ژوند غوبنتني چې د چاپه خپل اختيار کښي نه وي
يوه ورڅ شين ته ګوري بله ورڅ باران ته ګوري

شاکره ژوند د بې نيازی په خوا کښي بنه تپرپنې
لپونه زړه مې پکښې ګتې او تاوان ته ګوري

چرته چې وی رسم و رواج محبت
هله به وی په بیعه بیاچ محبت

د وخت په سترګو کښي ازغه محبت
د وخت د زړه د درد علاج محبت

Pukhto.net
پښتو

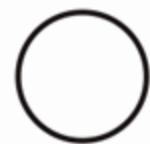
نفرته ته ئې د جهان زوره ور
خو په جهان به کوي راج محبت

نه مې قبول وو نه مې ده نه به شی
د رقیبانو د مزاج محبت

د محبت په زړه کښې خائے شوم اخـ
نن رانه واختـو خـاج محـبت

زما او ستا خبرې ختمې شولې
لارې اشنا خبرې ختمې شولې

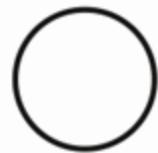
دا موږه یو بل ته دروغ وئيلي
کله په ربنتیا خبرې ختمې شولې

او س به بنسکاره بنسکاره خبرې کوو
هغه د غلا خبرې ختمې شولې

د زړه خبره مو یوه ونډه کړه
او د دُنيا خبرې ختمې شولې

شاکرہ بیادې سترګې بنسکته کړلې
شاکرہ بیا خبرې ختمې شولې

سازو ته ساز او غلو ته غلهءَ ووايو
رائهٔ چې کښېنو خهءَ نه خهءَ ووايو

دې پُښتنو ته به کانهءَ ووايو
دې پُښتنو ته به راندہءَ ووايو

کهءَ بښې خبرې موږ کوله نه شو
د چا خبرې ته به بنهءَ ووايو

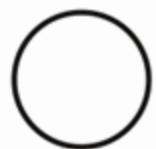
"دا به زموږه په ازل کښې ليک وه"
اوسم چې دانهءَ وايو نو خهءَ ووايو

د پُښتنو په کرو کښې خهءَ دی
خنگه دې بوسو ته مازغهءَ ووايو

څئ! خو سرونه به مو پري کړي کنه
چې د یوې نه ورته دوه ووايو

شاکرَه ژوند ته به لپمه ووايو
شاکرَه مینې ته به زرهءَ ووايو

خنگ چې زوره ورو سره کور کول اسان نه دی
داسي په کمزورو سره زور کول اسان نه دی

زه په تا مئین يمه او زه په تا قربان يمه
هسي په خله اووايده دا نور کول اسان نه دی

خوب د محبت د سپرلى هر سړه لیدع شی خو
لوبې د ګلاب د مخ په وور کول اسان نه دی

ستاد ستراګو تور شومه او ستاد زني خال شومه
ياره سپيناوه ددغه تور کول اسان نه دی

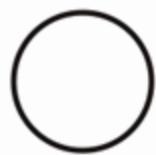
مينه يو حالت ده په قسمت محسوسوله شی
چاته وضاحت ددغې سور کول اسان نه دی

زه چې بې وفا شمه نو دا پېغور به خنګ وړمه
دلته کښې خو چاته دا پېغور کول اسان نه دی

مینه زوره وره ده چې کابني هم ګويانه شو
هسي خو خبرې د انځور کول اسان نه دی

هغه ورځې نه دی چې شاکر دلي بې وسه وو
اوسموره په مونږه ظلم زور کول اسان نه دی

کار ته روزگار ته مې د خوب زړگی درزا نه پرپړدی
مینه پرپړدمه خو خه چل ده مینه ما نه پرپړدی

لکه خوشبو قدرت د ګل نه جُدا کړے يمه
د جانان غېړه خوک په خوبنې په رضا نه پرپړدی

مونږه په زرونو کښې د یو بل دیدنونه کوو
مونږه د سترګو دیدنونو ته دُنيا نه پرپړدی

کله ئې یو بابا له بیائی کله بل بابا له
د لپونی په سر کښې خوک د یار سودا نه پرپړدی

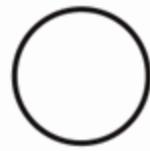
”روستۍ سلګي رسول غواړي د سبا غېړې ته
د انتظار د شپې ډیوه راښکوډې سا نه پرپړدی“

مینه کوه چې په هر کار کښې دې اخلاص پېدا شی
دا داسې کاردې چې په زړه کښې خسکه غلانه پرپېدی

د خپل محل په هر یو ګوت کښې مسائلونه بلئ
زما د قبر په یو ګوت باندي رنا نه پرپېدی

د زړه زخمونه د شاکر راټول کړه یا تازه کړه
څوک خپل مئین د خپل نظر نه بې نوا نه پرپېدی

چې ستا به په تندی تبه دپاسه ګرڅدہ
زما به په زړگی تبه دپاسه ګرڅدہ

یارانو د سرو سترګو و چو شونډو معنی خه ده
یارانو په سپرلی تبه دپاسه ګرڅدہ

تا خپله لوپته د هاره غرمونه و چوله
او ستا په لپونی تبه دپاسه ګرڅدہ

نن بیا د یار رخسار د زرگر وور وو تازه کړے
نن بیا په مېخکی تبه دپاسه ګرڅدہ

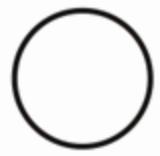
چې کوم سپری خپل ئان په تول جهان وو سپوره کړے
په هاغه یو سپری تبه دپاسه ګرڅدہ

نن بیا د رپدی رنګو او بو وار وو په چینو کښې
شاكره په رپدی تبه دپاسه ګرڅدہ

زړه او ذهن

دا توقی پتوقی مه ګنه خپل روح به پکښې بائیلې
ارمانه څان خبر کړه دا د زړه او ذهن جنګ د

زما د محبت انجام به خُدائے خبر چې خه وی
زما په محبت زما د زړه او ذهن جنګ د

چې د خپل فکر د بناسته پېغور جامې واغوندي
ډېره مزه کړي چې سې د وور جامې واغوندي

چې تول جهان ته توره دار وي خپل جانان ته سپین وي
کوم بختور ده چې د ددغه تور جامې واغوندي

او سنو جونو په خپل ٿان د اسې کاني کړي دی
لكه چې مشره خور د کشري خور جامې واغوندي

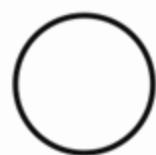
د تهذیبونو ارتقاء به خپل مرام ته رسی
چرته به دا لغه سُغر انخور جامې واغوندي

د تلو راتلو جامې به چا چرته په کال اغوسټي
او سنکه په کال کښې چرته څوک د کور جامې واغوندي

چې د اختر په ورڅ دې ټول جهان ته اوږد ورته کړم
چې یو ماشوم لغز سُغز وی نور جامې واګوندي

شاکره اوړه د خو خُدائی دې واوري اووروی
که چرته خلق د یخنی په زور جامې واګوندي

دا مې خپل قسمت زما په خیال په خوب کښې اوليدو
ما د قطب ستوره او ستا خال په خوب کښې اوليدو

درد چې خُدائی بې دردو له ورکيئ نو هغه داسي وي
حسن په عروج کښې خپل زوال په خوب کښې اوليدو

هغه ورڅ به خامخا جانان زما تپوس کوو
کله چې به ما د بوډۍ تال په خوب کښې اوليدو

بیا مې د یورور په زړه کښې خه که خه راغلی دی
بیا مې په خپل غولی کښې دپوال په خوب کښې اوليدو

درد د خپل مئین د زړه په کور کښې هم بې کوره وو
ګل مې په سپرلى کښې په بدحال په خوب کښې اوليدو

دا رښتونه خوب ده دا د څان تعییر په خپله ده
ما خپله شړی او د یار شال په خوب کښې اولیدو

زء شاکر به هله د آقا په غلام شمپر شمه
کله چې مې هم حضرت بلال په خوب کښې اولیدو

څوک چې په خوبونو خنداګانو کښې اصراف وکړی
دا سره به څنګه د خپل مقصد سره انصاف وکړی

دوئ خو د حالاتو پسته غږې کښې لوئې شوي دي
دوئ به د حالاتو سره څنګه اختلاف وکړي

څوک دی چې انسان له دي یو خو ګزه جامي وکړي
ډپر دی چې کعبې له دي یو زر ګزه غلاف وکړي

ده باندي ربستيا څوک بنای پری مئینه شوي ده
ناست د کور په گوت کښې وي او سېل د کوه قاف وکړي

هسي خو انسان او خطأ یو ئائے پیدا شوي ده
هغه سره نر ده چې په وخت یئ اعتراف وکړي

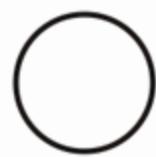
چا ته نزد ه واله نور خه نه غوارپی اخلاص غوارپی
نیت خو دی سړه یوه لمحه د اعتکاف وکړی

یار زما د حق نه په هېڅ حال کښې خلاصېدې نه شی
یار که ددې تول جهان نه زر ئحله طواف وکړی

دا خلق به تول دده په خپو کښې خپل سرونه بودی
بس خو چې شاکر د حقیقت نه انحراف وکړی

٩

چا چې یوې لمحي له فکر د نگار کړے وی
دءه به په تول عمر کښې دا د غرض کار کړے وی

دا چې ګربوان را ټولولو له ازغه نه مومنی
دې لپونی به هم ارمان د نوبهار کړے وی

زه چې د وور دې تندرونو رالوېدو ته ګورم
لکه دې غرونو ته چې چرته چا ازار کړے وی

د يار وصاله د خپل خوند په اندازه اوواي
چې یو مئین به تا ته خومره انتظار کړے وی

دلته خو هر سړۍ سپېره خزان په بنو نیول
چرته یوکس نیم به سپرله سپرله روزگار کړے وی

هغه جيني راته د حوري نه بناسته بنكارېرى
چا چې په خپل کميس د خپلو گوتو کار کړے وی

ددې دُنيا د ناوي خنه سترګه داسي گنیم
لكه گوډي له چې ورو ډول سینکار کړے وی

دا چې په وخت وخت بارانونه د رحمت ورپې
شاکره بیا به چا د جبر نه انکار کړے وی

د يو ارمان راپارېدو نه زلزلې جورې شوي
د دوو سترګو لګېدو نه تماشې جورې شوي

نئه ته زما شوي نه زه ستاشوم نه دنيا ورانه شوه
زمونې د ژوند نه خه ناشنا ناشنا قيصې جورې شوي

د تورو سترګو نه دي سپينه رنا ورڅه جوره شوه
د سپينو سترګونه دي تکي توري شپې جورې شوي

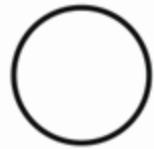
چې ته ئ سر شوي هغه شته للو دي سر و خورو
چې زه ئ سر شوم ورته گوره قافلي جورې شوي

ستا د هجران له برکته زما عمر ډېر شو
ستا د هجران د خو لمحو نه زمانې جورې شوي

ما هر قدم بنه په اخلاص ستا په طرف اخستو
په هر قدم راته زره چاودي حادثي جوري شوي

د شاکر مينه د جانان منشاه ته ورسپده
د بختور د گناهونو نه توبې جوري شوي

هغه شوخي ئې نشته هغسي ادا نه کوي
حال ئې وھلخ خود نور غوندي رنا نه کوي

چې د خپل ئان په ننداره شې په خپل ئان کښي ورک شې
په آئينه پوري خوک دا رنگي خندا نه کوي

هغه سړے وو چې روا او نا روا ئې کول
هغه سړے د چې اوس کومه ناروا نه کوي

زمونب واره به خاورې مينه محبت ايزده کړي
زمونب ورو ته مياندي "پتې پتې تا" نه کوي

زما په زره باندي ئې سپوره ستا د حال کړه د
زما په سر باندي دې سپوره د هما نه کوي

خُدائے که دې زلې په لاس هسي چرته راکړي اشنا
گنی د کلی ماشومان راته دعا نه کوي

دومره صادق ده چې دروغ ې په لپمو کښې بسکارۍ
د خپل شاکر سره خبرې په ربنتیا نه کوي

لکه زما نه چا په مینه کښې اقرار اخسته
لکه چې ستانه چا په مینه کښې انکار اخسته

چې د لمبو په مېنځ کښې ناست یم د خندا نه شين یم
دا یو تركیب مې ستاد خال نه مستعار اخسته

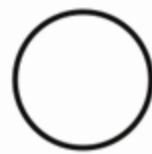
خلقو زمونږ په سریتوب پوري خندا کړي ده
خلقو زمونږ نه په خورده خورده کښې کار اخسته

دلته خو هر سړۍ خپل کار ته د بل کار وئیله
دلته کښې کوم سړۍ د خپلې برخې کار اخسته

زما په زړه باندې به څنګ وورونه نه بلپړی
وور مې سپرلۍ سپرلۍ بناسته پېښور بشار اخسته

د لپونۍ شاکر د مینې پورته ګوره کنه
د خندا شین ده او په سر باندې ئه دار اخسته

د سرو ګلونو کر له گلالي سړی پکار دی
د ژوند سینګارولو له ژوندي سړی پکار دی

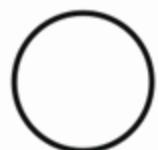
چې رنګ شی چې خوشبو شی چې په ټول جهان خواره شی
سپرلی سپرلی کارونو له سپرلی سړی پکار دی

د ئان او د ارمان ګتلو دغنه تقاضه ده
يو خو تنه سرتپري لپونی سړی پکار دی

د ژوند د گلستان مزه د دواړو په وجود ده
څه ګل سړی پکار دی څه ازغى سړی پکار دی

شاکره يو سړے په زرو نورو باندې دروند وي
يو خو سړی پکار دی خو سړی سړی پکار دی

شک د زړه نه اوباسه ګمان د زړه نه اوباسه
هر خه ډېر او تېر دی خو بُتان د زړه نه اوباسه

خُدايه چې سبا به راته خه وائی چې خه اوکره
نن خو راته وائی چې جانان د زړه نه اوباسه

Pukhto.Net
سپین به شمه تور به شمه دا به شمه دا به شم
دغه يره ترهه د ايمان د زړه نه اوباسه

داد پښتونخوا غرونه تنگی تنگی انگی انگی
یه شپونکیه! ته خو یا قربان د زړه نه اوباسه

دا چرته پخوا په یو کتاب کښې ما کتلی وو
خان که بیاموندل غواړې نو خان د زړه نه اوباسه

سترهکي راته اوښايه که مرم که پاتې کېږمه
غشې مې د دغې یو ارمان د زړه نه اوباسه

دا دنیا خوستاد کور د وينځي په مثال نه ده
دا د لپونی د زړه پشان د زړه نه اوباسه

مینه که شاکره خپل مرام ته رسول غواړي
بس په دې کښې ګته او تاوان د زړه نه اوباسه

چې ستا په شوندېو بلسپیده پېمانې وور واخستو
مونږ ورته دغسي کاته مېخاني وور واخستو

زهونږ جونګړې ته سم نور په غرغره راکوز شو
چې د ډیوی نه د جانان لوپتې وور واخستو

د پوري شا نه خه نر لوکي راخېزی
د چا نيمګړې نيمه خوا ياراني وور واخستو

ما وي چې دا په وينو سور احساس د خه کېدح شي
چا راته وي د ګل په خله کښې وبدمي وور واخستو

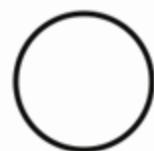
رائه چې کښېنو او ددي خبرې غوڅه وکرو
چې دا د خه نه دي بناسته ګلدرې وور واخستو

قدرت یو خیز هم بې مقصده پېدا کړه نه د
د زړه د خپکو هم نوا شوه نغمې وور واخستو

چې انتها به ټې لاخدائے خبر په کوم رنګ کښې وی
په ابتداء کښې د جانان ارادې وور واخستو

چې تا په زړه پوري نیولې د ازل په ورڅ وه
شاکرې شکر ده نن هاغې جذبې وور واخستو

ستا په تصویر کښې رانه تکه د جمال غلط شی
لکه ماشوم له چې خوک خال وھی او خال غلط شی

دروغ ربنتیا خلق را یو ئائے کړی تاریخ ترې جوړ کړی
د خپل تاریخ نه ناخبره په خپل حال غلط شی

رائي چې لپه د خپل احساس د دائري نه وئهو
که دا غمونه مو پري لپه شانته في الحال غلط شی

په اشاره د محبت د سترګو پوهه نه شوم
لکه د چا نه امتحان کښې اسان سوال غلط شی

چې ستاد خیال او د رنا په مېنځ کښې خه نسبت ده
چې آئينې ته مخامنځ شم زما خیال غلط شی

د چا د حُسن د محور نه چارچاپېره چورلى
د نور نه ئان ورک شى وختونه د زوال غلط شى

شاکرە خُدائى دې د باطلې نظرىيې نه ساتە
په دې كېنى بايىلى د ايمان دولت ليكوال غلط شى

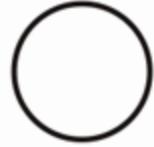

زه، جانان او جهان

یوه لحظه به ئې زما نه بغېر نه تېرپدہ
زړه ئې کلک شو ده په ما پسې ژرانه ورځی

په دې وطن باندې دا خه سپېرہ سیلی، رالوتي
چې په سپرلی کښې هم ګلونوله خندا نه ورځی

مونږ د دنیا سره خه داسې قسمه لو به کړي
لکه واره چې وور کړي بل او چل ئې بیانه ورځی

د ژوند د نظریې د خلې سندره دasicې نه وه
يارانو تاسو وايئ خو خبره دasicې نه وه

نظر مې خدائ فراخه کرو په بنه او بدئ پويئ کرم
پربوتې مې دنيا د تنگ نظره دasicې نه وه

ددې خو د مخوکې نه بحرى دی چې دانګي
د امن د پېغام هغه کوتره دasicې نه وه

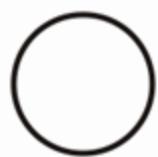
په سلو کښې يو کس به د خوب من زړگی خاوند وو
رالوتي څان څانی دلته د سره دasicې نه وه

سينگار او آئينه د هغې ژوند د هغې ساه وه
جیني د خپل بنائست نه ناخبره دasicې نه وه

که موښ ورته يو موتې يو اواز يوه نعره وه
خبره د غليم به زوروره دasicې نه وه

په ژوند د اعتبار خبره خومره با معنى وي
شاکره ستا خبره معتبره دasicې نه وه

که خوشحالیانې په دې تول جهان نوسته نه شمه
خو هلي ئلې به کوومه کېنناسته نه شمه

الله دې اوکړۍ چې ستا غږې ته در ورسمه
الله دې نه کړۍ چې ستا سترګوته کته نه شمه

دغې خبرې د خودی د اسماں ستوره کړمه
چې زهه په خپو کښې د حالاتو کښېنناسته نه شمه

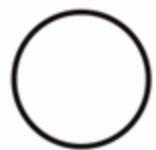
د زمانې د محرومې تپوس د چا نه اوکرم
دا زمکه کلكه ده اسماں ته ورخته نه شمه

زما وزري د مشرق مغرب نه هم لوئې دی
دا جهان تنگ ده زهه په دې کښې الوع نه شمه

د غربو نیولپ پېغلي پېنکه يمه ستر مې د
په دې حالاتو کښې له کوره راوته نه شمه

شاکره ستا په دروغزنه وعده پوهه يمه
ڈېرہ تېر وتي يمه نوره تېر وته نه شمه

Pukhto.Net

د مینې د سپرلى د ھُل خندا د خوب لیده
يو ٿل به په ربنتيا شی چرته دا د خوب لیده

ستا حُسن مې د روح د لاشعور په کور کښې اوسي
ستا مینې حرام کړي دی په ما د خوب لیده

په هاغه ڪفیت پسې مودې اوشوي چې گرئخ
چې چا ته ورياد پېږي. خنگه بیا د خوب لیده

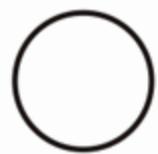
په اصل کښې چې سترګې سره پتې کړي راو پښ شی
په اصل کښې دا ژوند ده د دُنيا د خوب لیده

ديدن په غرپدلو سترګو مه غواړه زما نه
زمونږه په قسمت کښې دی اشنا د خوب لیده

د هاغه رنو سترگو په رنو لارو که لارې
ښکاره به درته شی د نمر رنا د خوب لیده

شاکرَه هر سړے د محبوبې په غږ کښې پروت ده
دا خکه چې هر چاته دی وپړیا د خوب لیده

Pukhto.Net
پښتو

هغې ما ته کاته خو ما هغې ته نه کاته
پتنګ د خپل فطرت خلاف ډیوې ته نه کاته

په خله باندي هر چا د محبت قيصي کولي
خو چا د دغې تکي فلسفې ته نه کاته

هغې زما په ستر گو کښې خپل ئان وو سینګار کړه
هغې له ڏپره کبره آئينې ته نه کاته

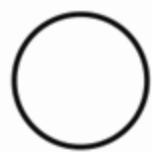
په موږ پسې قدرت مدام ليتكے وي رنا کړه
بېگا وورورکي د وصال شپې ته نه کاته

که ما ورته ڏپروې چې دا سراب ده او به نه ده
يارانو تنه غرو زما خلې ته نه کاته

په ئان باندي مئين خلق ورکېږي او سپکېږي
په ئان باندي مئينو خلقو دي ته نه کاته

شاکره هم هغه سړه مې پیر ده او مُرشد ده
چې چا په محبت کښې زمانې ته نه کاته

محبت دې خُدائے په خپر کړی او صنم دې خُدائے په خپر کړی
چې د زړه د کوره وئي هغه غم دې خُدائے په خپر کړی

نهء مې خوک لپونه بولی نهء مې خوک په کانو ولی
بیا به نهء را حمه دلته ستاسو چم دې خُدائے په خپر کړی

د ګلونو په سرونو لمبې يخې يخې کېږي
ستا رُخسار ته دې خُدائے خپر کړي او شینم دې خُدائے په خپر کړي

لپونه په هتکو هتکو د جانان په غېړ کښې ژاري
د سپرلي د بارانونو دا موسم دې خُدائے په خپر کړي

دم قدم مې دې خُدائے یو کړي هغه دم به ستا قدم وي
دم قدم مې نهء یو کېږي دم قدم دې خُدائے په خپر کړي

دغه لو به مې راوري په فطرت کښي ادم زاد يم
له ازله پسي منډه ده غنم دي خدائ په خبر کړي

بې خودی کښي سم سړے وي چې په خود شی لپونه شي
لپونه شاکر مې خوبن ده هغه سم دي خدائ په خبر کړي

ګلونه د سپرلى په انتظار باندي ولاق دی
جانانه ستا په لار کښې په قطار باندي ولاق دی

چې راکړه وه نو خومره خلقو لاس وو پورته کړي
چې ورکړه ده نو خو تنه په شمار باندي ولاق دی

د مینې خوشبوئی د کشمالو په ټل خوره شوه
د حُسن بنایپیری ئې په سینګار باندي ولاق دی

ورخېږي به پري خنگه د لښکر سره ئې غم ده
يو خو تنه سپري په هغه بنار باندي ولاق دی

په سترګو کښې ئې سمه د جنت پشان شوخي ده
په سترګو کښې مُسکى دی او په دار باندي ولاق دی

شاکرہ ستا ملګری د خزان د ياري نه دی
شاکرہ ستا ملګری په بهار باندي ولاق دی

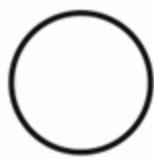
که ئښه غواړي جو بنه کېږي که بد غواړي جو بد کېږي
په دنیا کښې چې خه کېږي د انسان په خوبنېه کېږي

تش په نوم باندې د خان دی، حقیقت کښې د اسې نه ده
په پته کښې چې خه کېږي د دهقان په خوبنېه کېږي

د مقصد په دې دنیا کښې د یو لوئه مقصد د پاره
که ته یو قدم په شاشې د پېغور خبره نه ده

зорوره! ظان کمزوره کړه چې خُدائه دې زورور کړي
دا خبره ګون واوره چې د زور خبره نه ده

پوټه پوټه زره زره پرپوتو
يو لوئه کمر لارو د غړه پرپوتو

په دې خبره باندې پوهه نه^۱ يم
چې زما قام دومره په خه^۲ پرپوتو

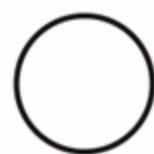
که^۳ دده رنګ د زړه د وينو نه^۴ وع
شال به د ناوي په سر نه^۵ پرپوتو

د خپل نظر رنا ته نه^۶ شم کته
نور مې د روح په آئينه پرپوتو

د ګل انجام زما په زړه کښې پروت دع
ستا د خندا سره مې زړه پرپوتو

څه چل خوده چې په دې تول کلى کښې
تندر زمونږه په کاله پرپوتو

تا رانه غواری د خپل زره سره زه خه اوکرمه
لپونه شو ده دده سره زه خه اوکرمه

پيره بابا ستا د لوبي نه انكار نه کوومه
خود ايلم ددي لوئ غره سره زه خه اوکرمه

PukhtoNet
که خپپي تري نه او باسم هم پکبني سم نه پتپرم
د خپل شلپدلی خداره سره زه خه اوکرمه

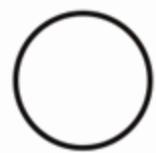
لكه د چا چې سمد خدائ په چارو لاس نه رسى
د خپل بچى د کره او وره سره زه خه اوکرمه

خُدايه ددي گنجي زما پشان سپى له ورکړي
ستا د کعبې د پوري وره سره زه خه اوکرمه

د زړه دنیا مې دې مېخونو کلکه او尼وله
د غرونو غرونو ورجاله سره زه خه اوکړمه

که زړه مې نه غواړي خو هم ورسه مینه کووم
شاکر، شاکر ده د هغه سره زه خه اوکړمه

زمونې د مینې د رنو سترګو رنا ته خاندی
که ئگلابونه دې د سرو شونډو خندا ته خاندی

زه په خپل ژوند کښې په چادو مره تېرو تله نه ووم
ما خو وئيل چې ګنې د غه تصویر ماته خاندی

هغه سړۍ باندې جنت د محبت واجب شی
چې کوم سړے د دردېدلی زړه درزا ته خاندی

چې ستاد غوته جبین خال په څانستومانه نه شی
د زړه داغونه به مې ټول عمر له تا ته خاندی

شاکره خوک هم د خندا په مانه نه پوهېږي
که سړے خاندی نو اخر سړے به چا ته خاندی

نصیب

د رنجو نصیب په ٿائے ٿائے کنپی بدلپڑی
کله تور شی کله حسن شی جمال شی

چې په سپینه لمن پرپوئھی نو داغ شی
چې د یار په جبین پوری شی نو خال شی

پنجه

خوشحالی بل له ورکوی او غم په زړه کښې ساتي
څومره چې لوئې خلق وی خپل صنم په زړه کښې ساتي

سپرليه ستا پشان سطحی خويونه نه کړي خزان
ستړګي ئې وچې وي خوتا له نم په زړه کښې ساتي

د محبت لپونی دومره زورور خلق دي
چې بسکاره ستړۍ کېږي دم په زړه کښې ساتي

هاغه خبرې ستا د حسن په مجلس کښې کېږي
کومې خبرې چې دا ټول عالم په زړه کښې ساتي

زمونږ د زړه موسم د ستړگو په ورشو کښې بسکاري
په څان مئین خلق مدام موسم په زړه کښې ساتي

د تنده غرو صحراګانو خیال کښې هم نه رائي
چې کومه تنده یوه قطره شبنم په زړه کښې ساتي

زما د زړه موسم شاکره زما ستړگو کښې وي
دا خلق څنګه د خپل زړه موسم په زړه کښې ساتي

بې وسى

خوک چې د جانانه پوري والوئى

لار شى د اسمانه پوري والوئى

دېرې کە وزري د چا لويى شى

خُدائىپکو كە د ئانه پوري والوئى

Pukhto.Net

پښتہ

وخت به په خپل سمى ستا حُسن زوره ور گرڅوی
خو زما زره لکه هوا اوتر اوتر ګرڅوی

زه لپونه وو مه په ئان باندې هم نه پوهېدم
خو ستا خندا په لپونو باندې هم سر ګرڅوی

نور هم بنائسته د نور پرست پسي چاپېره چورلى
خو څوک بنائسته شته چې په ئان پسي دا نور ګرڅوی

Pukhto.Net

دا پښستانه به خدائیو حل چرته په کور کړی که نه
دا پښستانه به خدائی تول عمر در په در ګرڅوی؟

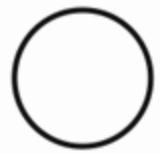
ما او جانان چرته پخوا د سترګو جنګ کړے وو
د زړګی باز مې لا تر اوسه مات وزر ګرڅوی

ما د خوشحال بابا د ژوند نه کنایه ایستلې
چې پس د مرګه پښستانه سړے په سر ګرڅوی

د زوره ور غواييه نه خوک لپه پونتنه اوکړئ
چې به تر کومې پوري دا دُنيا په بنکر ګرځوي

د ناليدلى بې امکانه يو طوفان دپاره
شاکره زړه دي سړه هسي سمندر ګرځوي

ما د ژوند د دواړو سترګو تور ته غاره کېښوده
ما په محبت کښې هر پېغور ته غاره کېښوده

مونږه د کمزورو خلقو زور په ځان کښې نه ليدو
مونږ د زورورو خلقو زور ته غاره کېښوده

دا د کودو روډو تعویذونو نه خالی نه ده
هاغي جيني خنگه هاغه کور ته غاره کېښوده

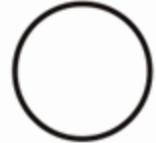
اوسم د محبت د درد نه ځان راټولول غواړي
اوسم پرهر پرهر څيګر ټکور ته غاره کېښوده

مونږه د نمرود پشان په ځان باندي مئين نه يو
مونږه د خليل پشان سور وور ته غاره کېښوده

چا د خپل مئین فطرت د زړه مئیلس وران کړے د
چا په خاموشی کښې د زړه شور ته غاره کېښوده

څوک پکښې شاکرَه د پُښتو له قېدہ وواته
چا پکښې شاکرَه رتمبور ته غاره کېښوده

چې لپونه د خپل ګړوان د تماشې نه وئې
ډېر بې نوا بې نوا ستاسو د کوڅې نه وئې

زما به هېر وي ستمګره زه به ګرم نه يمه
که ناګهانه مې زېږگه چرته د خلې نه وئې

مونږه بې وسه یو خو دومره هم بې وسه نه يو
يو وخت به راشی چې بستان به د کعبې نه وئې

خدایه دا چا کوډګرو بند په بند تړله يمه
خُدائے خودې وکړي چې ارمان مې د دې شپې نه وئې

زما څوانۍ او ستا بنائیست یو بل ته هېڅ ونې وي
لكه چې سا هم د پتنګ هم د ډیوې نه وئې

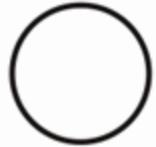
په تپرېدو باندې به تپر شې بغېر ستا نه اشنا
خو دومره ده د شاکر ژوند به د هزې نه وئې

خومره او خنگه

چېر خلق به وائی چې ما خنگه ژوند تېر کړے د
ما د کبرژن جانان تر خنگه ژوند تري کړے د
دا خبره نه ده چې چا خومره ژوند تېر کړے د
زه د دې قائل یم چې چا خنگه ژوند تېر کړے د

پښتو Net

د لپونتوب نه سپوا هېڅ هم ستانه څار نه لري
ستا لپونه په ګړوانه پوري یو تار نه لري

د نياره ګرو پشان هر وخت تاوانى پښتانه
زړ او زړګر دواړه لري ولې بازار نه لري

خپلو سرو جذبو تود ژوند ته داسي کېنولو
لکه ګنجع چې په سر تار او په چا کار نه لري

د محبت د درد خواره ئې په نصیب کښې نه وي
کوم یو مئین چې رقیب نه لري رېبار نه لري

څوک به د داسي کاله خېر د خدايې خنګ نه غواړۍ
چې وي دده په نامه د پکښې اختيار نه لري

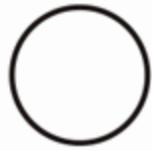
په پېښور کښې پرده داري بناپېرى وسېږي
د پېښور پستانتي حسن بل يو بشار نه لري

سل رنځوران او يو انار خو چېرہ بنه شرح ده
اوسم په کروونو رنځوران هم يو انار نه لري

دا خلق ولې د بهار په مانه نه پوهېږي
هر خه لري دا ورشوګانې خو بهار نه لري

شکر وباسه چې شاکرې غمخواران دي شته ده
هغويه ته وګوره چې غم لري غمخوار نه لري

چې پُښتنو به په سرونو لوپتې سمې کړي
د سپرلۍ هريو ګل به هم خپلې جامي سمې کړي

محبوبې مينې راته ستا د تکبر د قلا
وراني ناشنا کړي وږي لاري کوڅې سمې کړي

چې پُښستانه ليکوال به دي ته غاره ولې نه بودي
نوې املا خو ردیفونه قافیې سمې کړي

خدايه چې دا مې بي قدری وه او که قدر مې وو
زه لا ناست نه وو مه جانان راته پنه سمې کړي

زمونې سرونه به بي ځایه ځائے کښې نه تیتېږي
که مونې خپلې رکوع ګانې او سجدې سمې کړي

هغه که هر خومره د زور په نيلۍ سور ګرڅدو
شاکره خدائه ورته زمونې حوصلې سمې کړي

ستا په نظر ستا په مسکا ستا په جمال څوانی ده
زما د فکر په ورشو زما د خیال څوانی ده

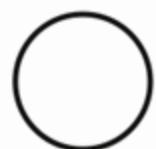
د سوال جامې د سوال پېزار په سر د سوال ټوپته
د یو غریب سړی په لور باندې د سوال څوانی ده

زمونږ خیالونو له د ګل رخسار وزری سپزی
ستا په رخسار باندې تازه تازه د حال څوانی ده

د بنائیستونو سپرلی دلتہ خه جواز نه لري
په دې وطن کښې د څوانانو په بدحال څوانی ده

په مونږ ترې هم لپ د رنگونو باران اووروه
تاله درکړې خُدائَ اشنا د بودی تال څوانی ده

خدايیه انتها دي د رحمت د لويه درياب نشته
غم دي په حساب ده د پيرزو دي هېڅ حساب نشته

ژوند د بي امکانه کېفيت د اسرې نوم نه ده
يې د وطن خلقو اوېه ډپري دي سراب نشته

مينه يوه جذبه ده خو د زره ده که د ذهن ده
دا يو داسيپ سوال ده چې ددي هلو جواب نشته

يار خومره ديدن راورو ما خومره مينه ورکړله
شكرا ده زمونږ په مېنځ کښې دا حساب كتاب نشته

مونږ د ماشومتوب مينه د زره تپره تناکه کړه
داسيپ راته بسکاري چې نور ژوند ددي حباب نشته

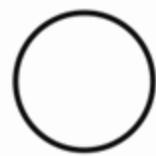
يا به راته تا پرپردی او يا به راته لار پرپردی
بله یوه لاره د رقیب خانه خراب نشته

مونږه په ربستیا وو محبوبه مو دروغزنه ووه
هاغه لپونی یو خو نعره د انقلاب نشته

دواره مې په چل ول دیو بل نه جدا کړي دی
درد نه مې زړه ڈک دخ خوزړه چاو دع اضطراب نشته

اوسم د تهدیبونو منډی خپل مفهوم بائیللې ده
اوسم د پښتنې په مخ شاکره هم حجاب نشته

دله پره زياته په هر لور د زورهورو وي
شور د زورورو وي هم زور د زورهورو وي

مونږ ورسره هسيپا دا د پري سر نيو له ده
نور کهه په ربنتيا شی کل کور د زورهورو وي

ژوند د ضابطي د دائري نه وته چرته شی
لو کهه د لوگرو وي خو لور د زورهورو وي

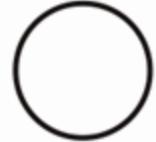
دا جيني به ولې د اسمان په ژۍ قدم نه بدي
يو چې بنائسته وي بله خور د زورهورو وي

خُدايه د غريب سړي د پور نه مې ساته ګوره
پور دي وي راپوري خو چې پور د زورهورو وي

دوئی په دې جونګرو کښې لپو خاندی خوشحاله شی
کور ته که ئې گورې نو دا گور د زوره ورو وی

زه به ڈېر کمزوره یم خو خُدائے چې خه راکړی دی
عمر له په دې پسې زره خور د زوره ورو وی

ګل به د لمبو په مېنځ کښې خنګه مُسکے پاتې شی
مه کوه شاکرہ مینه وور د زوره ورو وی

زړه به مې ولې ستا د حُسن د حصاره وئې
لپونه نه ده چې د دومره بنکلی بنیاره وئې

د بُلبلانو د چغار نه اندازه کېدح شی
چې جنازه به د ګُل کله د ګُلزاره وئې

زه د دُنيا روزگار له دومره غاره نه ورکووم
دا داسي کار ده چې سړه پکښې د کاره وئې

ستا په تندی باندې دا خال دده د وینو نه ده
ددې سړۍ نه به ساه خنګه په قلاره وئې

زه ستا د مینې نه یو خسکه نا امېدہ نه يم
ما اورېدلې چې په کانۍ زړه کښې لاره وئې

تهء به هُم چرته زمونې کلى ته راپښه وکړي
ستوري سپورډي به یوه ورڅ د خپل مداره وئحي

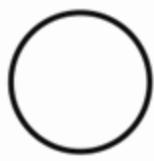
په شاکر مينه د پښتو نه زوروره شوله
د نرخ نه هُم د محبت د زړه د پاره وئحي

د مینې جبر

تولي وفاګاني مې قبولي شوي
تولي ژړاګاني مې قبولي شوي
زړه مې تري خدائے صبر کرو ډېربنډه وشو
لارې دعاګاني مې قبولي شوي

پښتہ

کله چې خپل څان راته بسکاره شو څان
هغه وخت چانان راته بسکاره شو څان

زه چې ستا په زره باندې ورپرمه
بسکلیه باران راته بسکاره شو څان

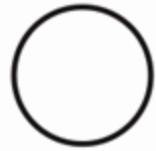
ما چې د ملا خبرې واورپدې
سم دم مسلمان راته بسکاره شو څان

مینې د جانان د جبین خال کړمه
ستوره د اسمان راته بسکاره شو څان

ما چې ستا په سترګو کښې څان اولیدو
سم د کلی څان راته بسکاره شو څان

زه به خپل شاکر ته داسې وايمه
ستاد مینې تو ان راته بسکاره شو څان

یاران په محبت کښې د پېغور نه څان ساتى
نو خاورې به پاخه شی چې د وور نه څان ساتى

د یار د بنګرو شرنګو وی که یاری د نغمه ګرو
په دې باندې سړے د زړه د شور نه څان ساتى

د مینې او د حُسن زور ته غرونه نه ټینګیږي
بې زوره زورور به ددې زور نه څان ساتى

ددې نه به لانور بې برکته ژوندون خه وی
یورور چې په یو کور کښې د بل رور نه څان ساتى

د ژوند په هر پړاؤ ناقلاری دده نصیب ده
ددې دور انسان به د کوم لور نه څان ساتى

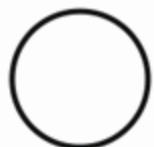
دا خلق چې شاکرَه د یار نوم په بسکاره ناخلی
د دوئ لمنې سپینې دی د تور نه څان ساتى

بې حسى

ماله خپلې مینې خوبدمن احساس راکړد د
غم زما په زړه کښې خوشحالېږي زه خوشحاله يم

ما د بې حسى سبق په زور او زپر وئيله د
ور په تول جهان باندي بلېږي زه خوشحاله يم

مېوند په وينو سُور ده او ملاله زندگى ده
ياران دي هسي وائي چې خوشحاله زندگى ده

زما دا زندگى د لپوントوب نه عبارت ده
زما دا زندگى بي اعتداله زندگى ده

په دي پوري د زړه تړلو خه جواز کېدے شی
يو خو لمحي خو ورځي يا خو کاله زندگى ده

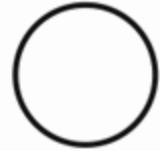
د ژوند د فلسفې مانه هغې له کتل غواړۍ
پرته راته يارانو لازواله زندگى ده

باران د پشكال او پسلۍ زرغونه نه کړه
د سرو وينو خروب ته مو لپواله زندگى ده

د نور پشان حالات به یئ د ژوند په خوبو پويئ کړي
د پرخې شان په ګل پرته پرکاله زندګي ده

د سرو، سپينو، لعلونو نه په ډک وطن کښي اوسو
شاکره خو زمونږ پکښي بدحاله زندګي ده

چې دې وړه ده زما خوب
ته به خنګ وکړه اشنا خوب

ما خو خو ئله وئيلع
آئينې ته د خندا خوب

که خوب غواړې نو ودۀ شه
چا لیدلې په هوا خوب

PukhtoNet پسرلې به څخکال بنه وی
ما لیدلې ده بېگا خوب

زه په دې خبره پويه يم
چې تيارة ده د رنا خوب

د رونځ حال بلا دې واخلم
شو د ستورو د خندا خوب

حه تهء حه زه وده کېږم
داسي نهء رائي رنا خوب

خُدائے دي هر چاته نصیب کړي
په مړوند باندي د چا خوب

وې سبا
ورله وراغه نن بیا خوب

خُدائے دي وکړي چې رښتیا شی
دان دروغ دروغ رښتیا خوب

زه په وېنه باندي وينم
د ګلونو د خندا خوب

ستا شاکر دروغن نهء ده
هغه ویني په رښتیا خوب

یوه خبره پري اثر نه کوي
د چا چې شوو وي په زړونو سپوره

ازغوا په کوم بابا سوالونه کړي
وي یئ په سرد سرو ګلونو سپوره

هر مازیگر د یار په پښو پرپوڅي
د بر ګودر د چینارونو سپوره

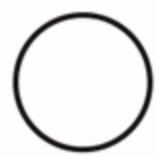
Pukhto.Net

پښتو

د زمانې تضاد ته ګوره کنه
تورې جامي د سپينو رنګ اخلي

دوئ په یو شرکښې تاوان نه ده کړي
څکه په بیعه باندې جنګ اخلي

د محبت د تقاضو نه ناخبره نه دی
خود سره دی خود اسپی دومره بې سره نه دی

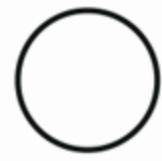
پُښتنې جونه د مېوند ملالي بنه پېژني
پُښتنې جونه ګوره هسي ځان ته غره نه دی

زما ملګري د اسمان ستورو ته لاس اچوي
زما ملګري په ځان خسکې بې باوره نه دی

د مات منگي ټوټي مې راوري ستاد زړه د پاره
د زړه ټوټي مې لا راوري د ګودره نه دی

د محبت سندري هم په چا اثر نه کوي
شاکره پوهه شه دا خلق په خبره نه دی

ستا نظر راپوري وور شو
خپل ٿيگر راپوري وور شو

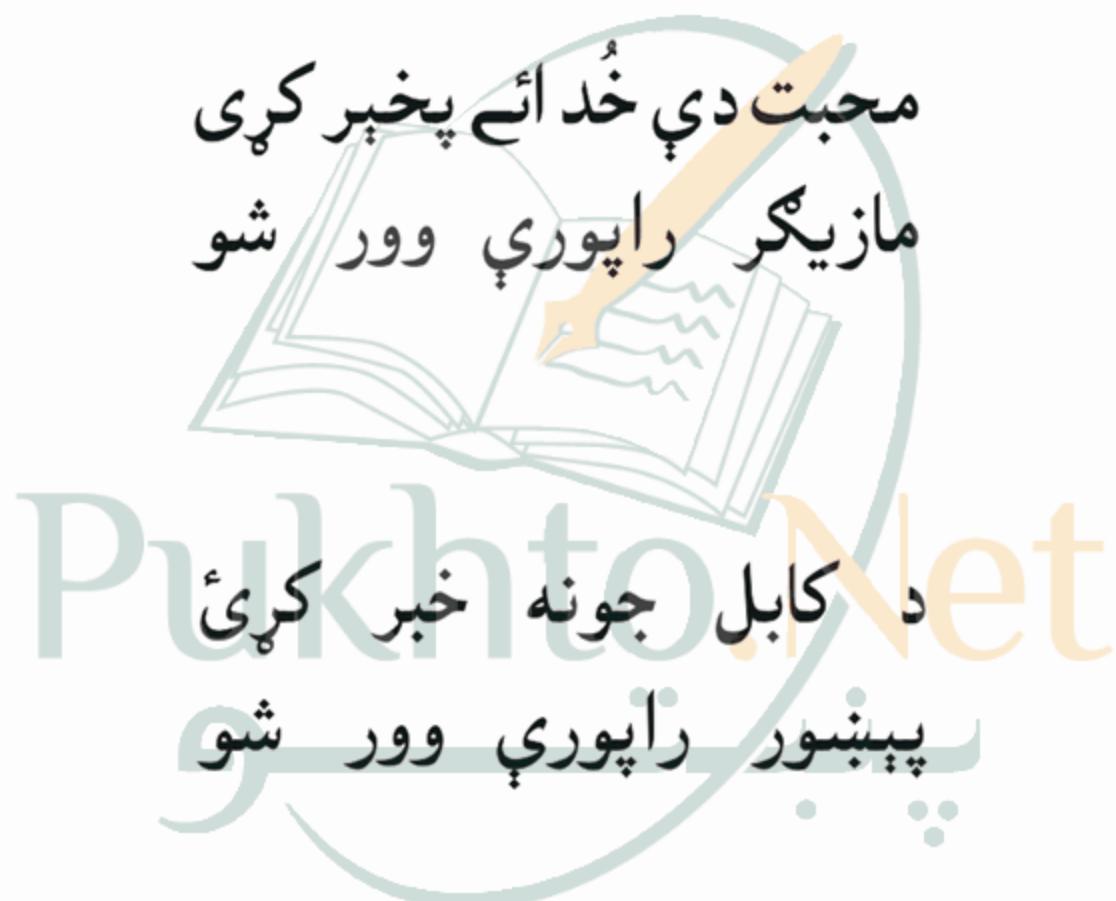
سرسری ڪاتهءِ دی خهءِ وو
سراسر راپوري وور شو

ننگرهار راپوري وور شو
اشنغر راپوري وور شو

ستا په سر مي دي قسم وي
ستا په سر راپوري وور شو

د سپين غرواورو ته وايئ
چپ خپير راپوري وور شو

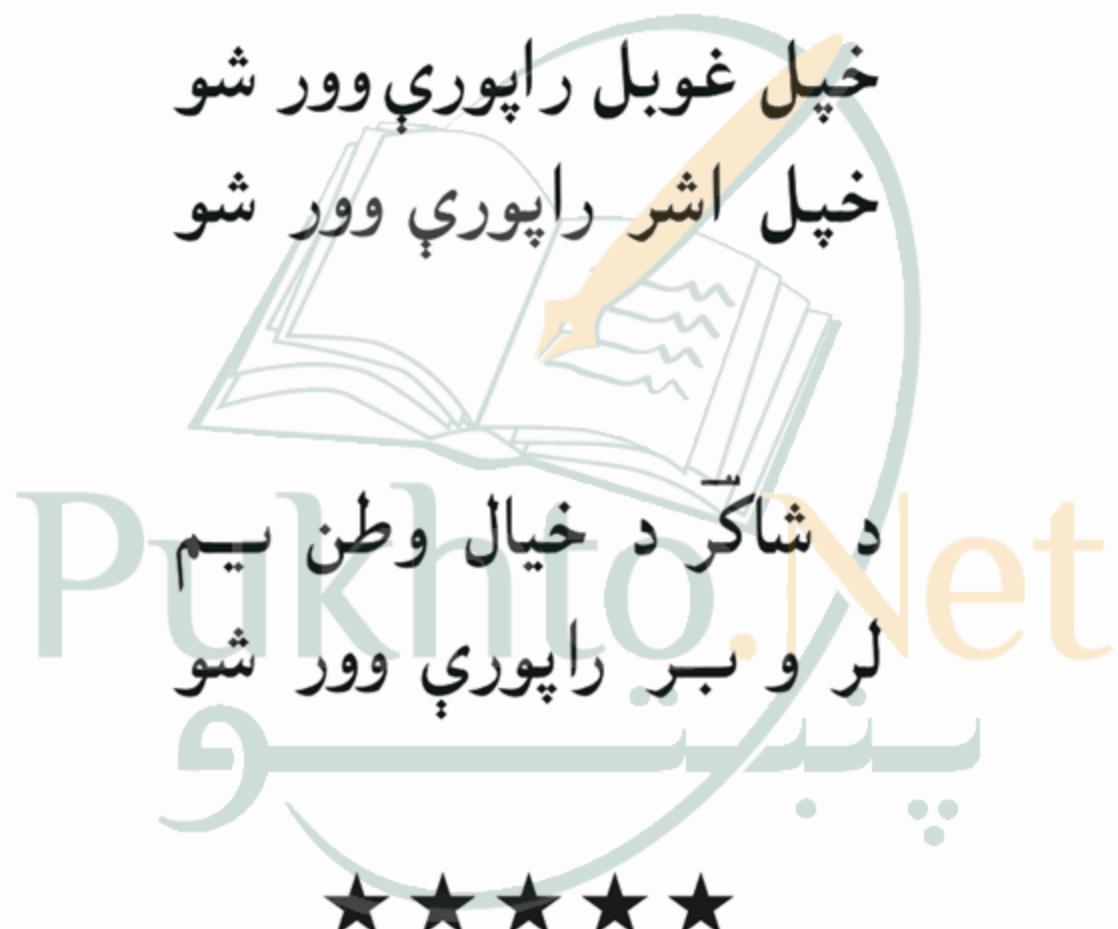
هر مانبام راپوري وور شو
هر سحر راپوري وور شو

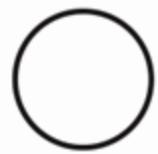

در په در یمه پُښتون یم
در په در راپوري وور شو

ستا د ستړګو او خالونو
تصور راپوري وور شو

شاعری مې شوه رقیبه
خپل هنر راپوري وور شو

مزمۇن دىرىجىسىڭىز
ئەم سەھىپىنىڭ زەلەتلىقىسى

مزمۇن دىرىجىسىڭىز
ئەم سەھىپىنىڭ زەلەتلىقىسى

ارمانى دىرىجىسىڭىز
ئەم سەھىپىنىڭ زەلەتلىقىسى

ارمانى دىرىجىسىڭىز
ئەم سەھىپىنىڭ زەلەتلىقىسى

جىانانەستا تصویرچى دۇنيادىرىجىسى

پەدىپەندىچا دەرىجىسى

سەھىپىنىڭ زەلەتلىقىسى

ئەم سەھىپىنىڭ زەلەتلىقىسى

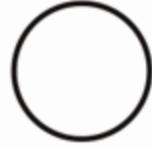
ظاھىرە دەرىجىسى

ئەم سەھىپىنىڭ زەلەتلىقىسى

دا خلق بەيە ئۆس د محبىت سەندىرىپە

شاكىرىنىڭ زەلەتلىقىسى

بې زړه بې زړه زمونږ د مینې حوصله ولې ده
چې د وصال ده نو دا شپه دومره اوږده ولې ده

چې محبت ددي دنيا خلقو هېر کړه نه ده
نو د مئين سړي په قبر ډیوه مره ولې ده

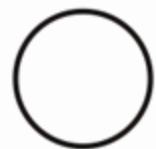
ژوند په دنيا پسې راوګرڅدو ورانه ئې کړه
وې ئې زمانه جوره شوې تماسه ولې ده

PukhtoNet
چې ستا په سترګو کښې ئې زه خنګه لیدله نه يم
يمه حېزان چې آئينه دومره ړنده ولې ده

زما د وينې د ډيوې رنا ته ژوند تپروې
نو ستا په سترګو باندي ما ته دا تiarه ولې ده

تا خو مدام د محبت د ګلو کر کړه ده
شاکره ستا سره دا دومره تلوسه ولې ده

نيولي به ما هم په خپل شباب کښې لولکي
پرتې به وي زما په هر کتاب کښې لولکي

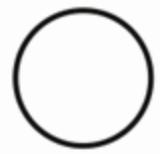
ګلونه دې پیدا کړه قیامتونه دې پیدا کړه
اخته دې کړې په بل شانتې عذاب کښې لولکي

زما ئې په احساس غونه لشي لشي کړو
لامبلی وو د حُسن په دریاب کښې لولکي

پېزوan ئې په سرو شوندې د اسي څانګه ته به وائې
چې ناسته ده په مېنځ د سور ګلاب کښې لولکي

د يار د مخ په څائے د ګل په پانو کښې لوبېږي
شاکره خطا شوي په حساب کښې لولکي

ما په يو کار کښې د جانان د زړه رضاونه کړه
کومه پیروز ده چې هغه ګنې په ما ونه کړه

د ترقى د ناپ کولو پیمانه مینه ده
دا خنګ سپرل ده چې یو ګل پکښې خنداونه کړه

مسيحا سترګي نن په دي خبره توري نه کړي
چې يو مئين د زړه د درد سره وفاونه کړه

د قیامت ورڅ زما په خیال په يو پښتون دغه ده
چې خپل بچې دده د سترګو نه حیاونه کړه

زما په مینه کښې کمه ده خو چې خه کمه ده
د زړګي زخم مې د نور غوندي رناونه کړه

اوں به د چا په مخ کښې سترګې غروله نه شی
چې آئینې دې د نظر سره صلا ونه کړه

کومې خبرې چې د هر یو سړۍ خلې ته کاته
شاکرې هاغه یوه خبره پکښې چا ونه کړه

دُنيا ده خامخا به چا په چا پوري خندل
زه خومره بختور ووم تا په ما پوري خندل

خبره که د ظرف شی او د وخت شی منطقی وه
بېگا وورورکي د نمر رنا پوري خندل

جانان به د سپرلى سره نخري پېښې كولي
جانان به د گلۇنو په خندا پوري خندل

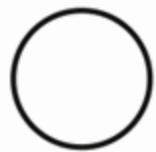
د ميني لپونى د دار په سر په پوره صدق
په زره كېنى د خپل جرم په سزا پوري خندل

رنئورى شانتى مور د بې وسى ژرا كوله
رنئور شانتى بچى ورتە په خوا پوري خندل

انسان وو خو د خپلې مرتبې نه خبر نه وو
دُنيا ته غاره وته وو دُنيا پوري خندل

چې زه درپوري خاندمه او ته راته مُسکع ئې
شاکرە خومره خوند کوي په تا پوري خندل

قسمت زمونږه نشه د رنگونو په موسم کښې
مونږ خدائه یو پیدا کړي د وورونو په موسم کښې

څوانۍ د زړه د زور د لپوښتوب د خوب تعبير د
د ژوند نغمې غږپېږي د خوبونو په موسم کښې

د بستکته وطن خلقه خپر ددي خبرې غواړئ
چې واوري راورپېږي په دې غرونو په موسم کښې

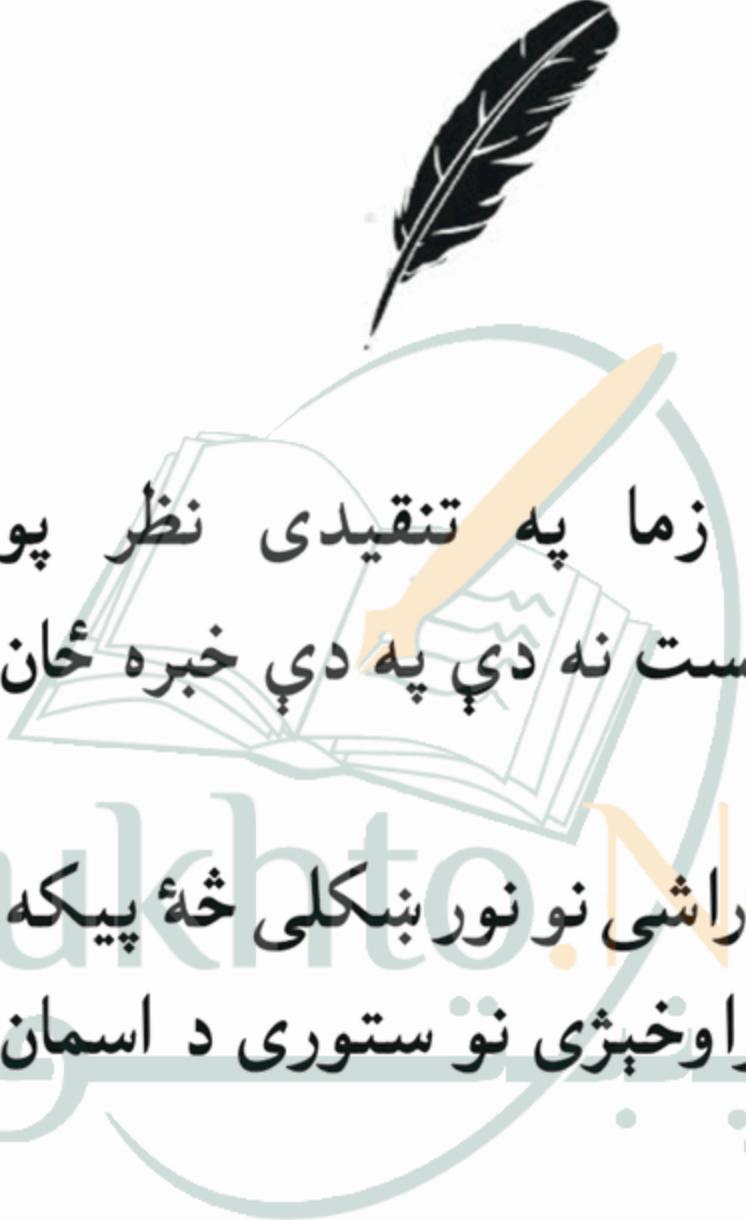
پېزوان دي په سرو شوندو باندي هسي نه ځنګېږي
ګلهېږي لولکي د بهارونو په موسم کښې

سپورډۍ تندر نیولې ستوري مړاوی مړاوی کېږي
د یار په سپین رخسار د شنو خالونو په موسم کښې

خوشبو خو د ګلونو فطری حسن ده جامه ده
زېړگی زېړگی ماحول وي د دردونو په موسم کښې

بادرو او ایساکۍ هسي د شپو ورڅو نامي دی
سړه لپونه کېږي د یادونو په موسم کښې

شاکره ستا د خوبنې موسم راغع ته رانغلي
خوند نشته د سپرلي د بارانونو په موسم کښې

چې ده زما په تنقیدی نظر پوره وختو
ستا د بناست نه دي په دې خبره ئان ورک شی

چې جانان راشی نو نور بىكلی خەپىكە پىكە شى
نور چې راوخېزى نو ستوري د اسمان ورک شى

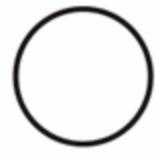
ما له چې خسکه هُم رنا وي پوچه خوب نه رائحي
نو ستا د حال په دي خوره رنا کښي خنگ او ده شم

شاکره ما چرته په ژوند ناشکري کړي نه ده
نو د بنائيته بنائيته جانان په خوا کښي خنگ او ده شوم

خوک چې په خپله وي پوره د چا نه خهءَ خبرپښی
زهءَ کهءَ هر څنګه یم هغه زما نه خهءَ خبرپښی

دا خودې سترګي خُدائے لري چې لپه ربستيا اووائی
گني نو خوک د چا د زرهءَ د غلا نه خهءَ خبرپښی

هغه به خه وده شى د ازغو په بسترو کښې
چې عمرله د ګل په غېړو کښې ناسته سړے وکړي

زه هم غواړم چې زه د کشماليو په تېل کښې مړشو
خو سېل د کوه قاف به خه په ملاسته سړے وکړي

راستي باندي که ژبه وي که توره که قلم وي
بيا ټول عمر خفه وي چې ناراسته سړے وکړي

زمونږه نه مكتب شته نه أستاذ شته خو سړے شى
زمونږ سره چې هسي ناسته پاسته سړے وکړي

شاکر مې پري بنه بند په بند تړل د زړه ارمان ده
د زلفو نه مې بنکلې نري بيaste سړے وکړي

د ملاکنډ او امبېلې جنګ ده
دا ګوره هم د نظریې جنګ ده

بې ننګي پرپردہ توره ډال را واخله
سر به ترڅو پوري ساتې ، جنګ ده

د لوپتې پیځکه دې کلك ونيسه
پښتنې دا ګوره په دې جنګ ده

PukhtoNet
که خوک یئ منی او که نه یئ منی
د نظریې او سرمائی جنګ ده

الله دې خبر کړی نن زما په زړه کښې
بیا د ګناه او د توبې جنګ ده

د ملالۍ ابی د روح په خاطر
د ننګ تپه شه پښتنې جنګ ده

ما وي زمونپ کره دا شور د څه ده
نو يو وړوکی راته وي جنګ ده

د بې حسى انتها ده که نه ده
په خپل کاله د بل د خلې جنګ ده

نور یئ په بند او بینا نه پوهېږم
بس دغه سر ده د قيصي جنګ ده

Pukhto.Net
چرته سېر وړه به پري شاکره واخلو
ئه چې راتولي کرو توقي جنګ ده